

SAMLENOTAT TIL FOLKETINGETS EUROPAUDVALG

27. april 2015
15/02055-11

Rådsmøde (konkurrenceevne) 28. maj 2015

Indholdsfortegnelse

6. Produktsikkerhedsforordningen KOM (2013) 78.....	2
7. Forordning om markedsovervågning af produkter KOM(2013) 75.....	20
8. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar KOM(2014) 212.....	37

6. Produktsikkerhedsforordningen KOM (2013) 78

Revideret notat. Ændringer er markeret med fed og kursiv.

1. Resumé

Europa-Kommissionen har den 13. februar 2013 offentliggjort et forslag til en forordning om forbrugerproduktsikkerhed, KOM (2013) 78, som ophæver og erstatter det nuværende direktiv om produktsikkerhed i almindelighed 95/2001 samt direktiv 357/1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed og sikkerhed (herefter benævnt direktiv om fødevareimiterende produkter).

Forslaget offentliggøres som et led i Europa-Kommissionens produktsikkerheds- og markedsovervågningspakke og skal derfor ses i sammenhæng med forslaget til en ny markedsovervågningsforordning KOM (2013) 75, idet bestemmelserne vedrørende markedsovervågning og RAPEX fjernes fra direktivet om produktsikkerhed og sammenskrives med bestemmelserne om markedsovervågning i den eksisterende forordning 765/2008.

Pakken er ét af de 12 nøgleinitiativer i Europa-Kommissionens meddelelse Akten for Det Indre Marked II fra oktober 2012.

Forslaget har som formål at effektivisere og ajourføre bestemmelserne om produktsikkerhed og herigennem skabe bedre forbrugerbeskyttelse, højere forbrugertillid og mere lige konkurrencevilkår for erhvervslivet i EU.

Forslaget vil have lovgivningsmæssige konsekvenser og ingen statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget er sat på dagsordenen for rådsmødet (konkurrenceevne) **den 28. og 29. maj 2015 til generel indstilling.**

Forslaget blev forelagt for Folketingets Europaudvalg 11. oktober 2013 med henblik på forhandlingsoplæg.

Sagen forelægges til orientering.

2. Baggrund

Europa-Kommissionen har den 13. februar 2013 fremsendt forslag til Europa-Parlamentet og Rådet om en forordning om forbrugerproduktsikkerhed, KOM(2013) 78. Forslaget er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 114 og skal behandles efter den almindelige beslutningsprocedure, jf. TEUF artikel 294. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Forslaget er fremsat som led i Europa-Kommissionens produktsikkerheds- og markedsovervågningspakke, der foruden forslag til forordning om forbrugerproduktsikkerhed består af en meddelelse om en flerårig handlingsplan for markedsovervågning af produkter i EU, KOM (2013) 76, og forslag til forordning om markedsovervågning af produkter, KOM(2013) 75.

Pakken er ét af de 12 nøgleinitiativer i Europa-Kommissionens meddelelse Akten for Det Indre Marked II fra oktober 2012, som skal bidrage til at skabe fornyet vækst og beskæftigelse i EU, samtidig med, at der etableres fornyet tillid til det indre marked.

Den nye forordning om forbrugerproduktsikkerhed regulerer primært sikkerheden ved forbrugerprodukter, der ikke i forvejen er dækket af harmoniseret EU-lovgivning. Desuden gælder forordningens overordnede generelle sikkerhedskrav også for produkter, der er dækket af harmoniseret lovgivning.

3. Formål og indhold

Forslaget har til formål at effektivisere og ajourføre bestemmelserne om produktsikkerhed og herigennem skabe bedre forbrugerbeskyttelse, højere forbrugertillid og mere lige konkurrencevilkår for erhvervslivet i EU samt fremme samspejlet med sektorspecifik lovgivning for forbrugerprodukter. På den måde undgås unødige overlap, og reglerne bliver dermed mere gennemskuelige for de erhvervsdrivende. Øget globalisering imødekommes gennem en øget vægt på produktidentifikation og sporbarhed. Desuden fremmer forordningen anvendelsen af europæiske standarder igennem en forenkling af proceduren for fastlæggelse af mandater til udvikling og vedtagelse standarderne.

Forslaget skal som nævnt ses i sammenhæng med forordningen om markedsovervågning, da reglerne om markedsovervågning samles i denne forordning. Det medfører en mere effektiv håndhævelse og dermed sikrere produkter og fremmer lige konkurrencevilkår for de erhvervsdrivende.

Kapitel I: Almindelige bestemmelser

Forordningen fastsætter bestemmelser om sikkerheden ved forbrugerprodukter, der bringes i omsætning eller gøres tilgængelige på EU-markedet.

Forordningen retter sig som udgangspunkt mod *non-food* forbrugerprodukter, som er bestemt for, eller forventes anvendt af forbrugerne eller som forbrugerne udsættes for i forbindelse med en tjenesteydelse.

Det er i forslaget præciseret, at forslagens kapitel II og III (de erhvervsdrivendes forpligtelser og europæiske standarder, der danner grundlag for formodning om overensstemmelse) ikke gælder for produkter, der er reguleret under harmoniseret lovgivning, hvor der som udgangspunkt er fastlagt lignende krav i den harmoniserede lovgivning.

Definitioner

Definitionerne af forordningens begreber opdateres, så de så vidt muligt stemmer overens med definitionerne i andre regler, som regulerer harmoniserede produkter.

Det almindelige sikkerhedskrav

Produkter, der bringes i omsætning eller gøres tilgængelige på det indre marked skal være sikre i henhold til artikel 4. Kravet er ikke ændret i forhold til det gældende produktsikkerhedsdirektiv.

Formodning om sikkerhed

Forslagets artikel 5 indeholder en prioriteret liste over kriterier der, for så vidt produktet lever op til et af disse, giver den erhvervsdrivende og myndigheden ret til at formode, at produktet opfylder det almindelige sikkerhedskrav i artikel 4. Kriterierne er som følger:

1. overensstemmelse med harmoniseret lovgivning
2. overensstemmelse med harmoniseret standard, hvis der ikke er fastsat krav i henhold til harmoniseret lovgivning
3. overensstemmelse med national lovgivning, som ikke er i strid med EU-lovgivning, hvis der ikke er fastsat krav i henhold til harmoniseret lovgivning eller harmoniseret standard.

Relevante aspekter i forbindelse med vurdering af produkters sikkerhed

Forslagets artikel 6 skitserer en række relevante kriterier, der skal lægges til grund ved vurderingen af et produkts sikkerhed, når der ikke er en formodning i henhold til artikel 5.

Angivelse af oprindelse

Som noget nyt i forhold til produksikkerhedsdirektivet stilles der i artikel 7 krav til fabrikanten og importøren om at mærke deres produkter med oprindelsesland. Oprindelseslandet bestemmes i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 23-25 i forordning 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks.

Kapitel II: Pligter for de erhvervsdrivende

I forslaget artikel 8 fastsættes fabrikantens forpligtelser. Fabrikantens forpligtelser i forhold til teknisk dokumentation specificeres og fabrikanten får pligt til at opbevare dokumentationen i 10 år, mod tidligere 5 år. Sporbarhedskravene er ligeledes blevet præciseret. Der bliver desuden stillet krav om, at produktet skal ledsages af en brugsanvisning og sikkerhedsinformation på et for forbrugeren letforståeligt sprog. Sproget fastsættes af den medlemsstat, hvor produktet gøres tilgængeligt.

I forslaget artikel 9 fastlægges fabrikantens muligheder for at udpege en bemyndiget repræsentant. Fabrikanten kan overdrage alle sine forpligtelser til den bemyndigede repræsentant, bortset fra pligten til kun at bringe sikre produkter i omsætning og pligten til at udfærdige teknisk dokumentation. Der er desuden fastsat minimumskrav til omfanget af bemyndigelsen.

I forslaget artikel 10 fastsættes importørens forpligtelser. Importøren bliver forpligtet til at sikre, at fabrikanten har opfyldt sine forpligtelser om teknisk dokumentation, sporbarhed og sprogkrav. Importøren får pligt til at angive identifikationsoplysninger og til at gemme den tekniske dokumentation i 10 år efter, produktet er markedsført.

I forslaget artikel 11 fastlægges distributørens forpligtelser. Distributøren får i vidt omfang pligt til at sikre sig, at fabrikanten og importøren har levet op til deres forpligtelser. Distributøren får desuden som noget nyt en handlepligt i tilfælde af, at et farligt produkt er blevet markedsført.

Det følger af forslaget artikel 12, at importøren og/eller distributøren overtager fabrikantens ansvar, hvis de ændrer på produktet eller bringer det i omsætning under eget navn eller varemærke.

I forslaget artikel 13 gives der mulighed for, at de erhvervsdrivende fritages for pligten til at underrette markedsovervågningsmyndighederne om ikke-overensstemmende eller farlige produkter når følgende betingelser alle er opfyldt.

1) Når der er tale om et begrænset antal klart identificerede produkter, der ikke er sikre, 2) når fabrikanten, importøren eller distributøren kan dokumentere, at risikoen er under fuld kontrol, og at produktet ikke længere er til fare for menneskers sikkerhed og sundhed, 3) når årsagen til risikoen

ved produktet er af en sådan art, at myndighederne og offentligheden ikke kan udnytte kendskabet hertil på en nyttig måde. Kommissionen kan fremsætte forslag til gennemførelsesretsakt med undersøgelsesprocedure, der fastlægger i hvilke situationer, betingelserne er opfyldt.

Ifølge artikel 13, stk. 3 bemyndiges Europa-Kommissionen til at fremsætte forslag til delegerede retsakter, der fastlægger, hvilke produkter, produktkategorier eller grupper af produkter der på grund af disse produkters lave risiko er undtaget fra forordningens mærkningskrav.

Det følger af forslagens artikel 14, at erhvervsdrivende på anmodning skal kunne oplyse til markedsovervågningsmyndighederne, hvilken erhvervsdrivende de har købt produktet af, og hvilken erhvervsdrivende de har solgt produktet til. Pligten løber i 10 år fra de har modtaget produktet eller fra de har solgt produktet.

Forslagets artikel 15 omhandler muligheden for, at Europa-Kommissionen kan pålægge de erhvervsdrivende at indføre et særligt elektronisk sporbarhedssystem for visse produkter, der formodes at udgøre en alvorlig risiko, hvis udformning og omfang fastlægges af Europa-Kommissionen.

Europa-Kommissionen kan således, hvis den finder det nødvendigt, fremsætte forslag til gennemførelsesretsakter, der fastsætter hvilken type databærer, der anvendes, og hvordan den skal anbringes. Europa-Kommissionen bemyndiges ligeledes til, hvis den finder det nødvendigt, at fremsætte forslag til delegerede retsakter, der for det første fastlægger hvilke produkter, produktkategorier eller grupper af produkter, der kan formodes at ville udgøre en alvorlig risiko og som for det andet angiver hvilke data, de erhvervsdrivende skal indsamle og lagre.

Kapitel III: Europæiske standarder, der danner grundlag for formodning om overensstemmelse

Ifølge forslagens artikel 16 kan Kommissionen fremsætte forslag til en gennemførelsesretsakt med undersøgelsesprocedure, hvori de europæiske standardiseringsorganisationer anmodes om, at der skal laves en standard. Artiklen er forenklet og delvist søgt tilpasset den netop vedtagne forordning om europæisk standardisering.

I artikel 17 kan Kommissionen fremsætte forslag til en gennemførelsesretsakt med rådgivningsprocedure eller en gennemførelsesretsakt med undersøgelsesprocedure, hvori der træffes afgørelse, når medlemslandene og Europa-Parlamentet gør indsigelse mod en harmoniseret standard på baggrund af mangler i standarden. Proceduren afgøres af, om standarden er offentliggjort. Gennemførelsesretsakterne og procedurerne følger af ensretningen med standardiseringsforordningen.

Kapitel IV: Afsluttende bestemmelser

Medlemsstaterne fastsætter ifølge forslaget regler for sanktioner for overtrædelse af forordningens bestemmelser om de erhvervsdrivendes forpligtelser.

Artikel 19 fastlægger rammerne for det udvalg, som bistår Europa-Kommissionen i forbindelse med dennes udøvelse af beføjelsen til at foreslå gennemførelsesretsakter. Europa-Kommissionen bistås som udgangspunkt af et udvalg som anført i forordning 182/2011, dog ikke i forbindelse med standardiseringsanmodninger, hvor Europa-Kommissionen bistås af et udvalg som anført i den europæiske standardiseringsforordning 1025/2012.

Forslagets artikel 20 fastsætter rammerne for Europa-Kommissionens udøvelse af delegerede beføjelser, herunder at Rådet og Parlamentet kan tilbagekalde Europa-Kommissionens beføjelser.

I artikel 21 fastlægges en forpligtelse for Europa-Kommissionen til senest 5 år efter anvendelsesdatoen at evaluere anvendelsen af forordningen.

Artikel 22 ophæver produktsikkerhedsdirektiv 95/2001 og direktiv om fødevarerimitierende produkter 357/1987, og henvisninger hertil skal ifølge forslaget fremover læses efter sammenligningstabellen.

Artikel 23 fastlægger overgangsbestemmelserne i forhold til ophævelsen af produktsikkerhedsdirektivet. Medlemsstaterne må ikke forhindre tilgængeliggørelsen af markedsførte produkter, som er i overensstemmelse med produktsikkerhedsdirektivet. Europæiske standarder, som er offentliggjort i henhold til produktsikkerhedsdirektivet betragtes som harmoniserede europæiske standarder i henhold til forordningen, og standardiseringsmandater udstedt i henhold til produktsikkerhedsdirektivet betragtes som standardiseringsanmodninger i henhold til forordningen.

I artikel 24 beskriver ikrafttrædelses- og anvendelsesdatoerne. Det følger af forslaget, at forordningen træder i kraft samme dato som forordningen om markedsovervågning af produkter. Begge forordningers anvendelsesdato er den 1. januar 2015. Ikrafttrædelsesdatoen for forordningerne er endnu ikke fastsat.

4. Europa-Parlamentets udtalelser

Forslaget behandles efter den almindelige lovgivningsprocedure, jf. TEUF art. 294. Forslaget behandles i Udvalget for Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse (IMCO). *Det er Christel Schaldemose, der er ordfører på området.*

Europa-Parlamentet har den 15. april 2014 afsluttet førstebehandlingen af forslaget med beslutning af 15. april 2014 nr. C7-0042/2013 – 2013/0049 (COD).

Forslaget hilses generelt velkommen, da fokus på sikkerhed for forbrugerne og lige vilkår for erhvervslivet er afgørende for at sikre et velfungerende indre marked.

I beslutningen adresseres særligt følgende emner:

- Det ønskes, at produktsikkerhedsforordningen fortsat skal gælde som et generelt sikkerhedsnet for både harmoniserede og ikke-harmoniserede produkter.
- Det anføres, at forsigtighedsprincippet bør genindføres i forordningen, således at det sikres, at princippet fortsat har samme betydning som i dag og dermed sikrer den samme grad af forbrugerbeskyttelse.
- Der ønskes en så præcis tilpasning som muligt af de erhvervsdrivendes forpligtelser til afgørelse 768/2008 om fælles rammer for markedsovervågning af produkter, som udgør den nye lovgivningsramme på produktområdet, og som er en del af varepakken.
- Det anføres, at direktivet om fødevarerimiterende produkter skal implementeres fuldt ud i forordningen, således at forbrugerne fremadrettet får den samme beskyttelse som i dag.
- Kravet om oprindelseslandsmærkning anses som nøglen til, at markedsovervågningsmyndighederne kan spore produkter, da det vil forbedre gennemsigtigheden i forsyningskæden og dermed styrke forbrugernes tillid til det indre marked.
- I forhold til standardisering, anses det som vigtigt, at interessenter høres, når Europa-Kommissionen anmoder om en standard.
- Det foreslås, at bøder og straffe skal ensrettes på tværs af EU og øremærkes, således at det er de ”brodne kar”, der fremover kommer til at betale størstedelen af markedsovervågningsudgifterne. Bøderne skal være proportionale og rimelige. Europa-Parlamentet ønsker blandt andet at sikre dette ved at fastlægge stramme rammer for bødeniveauet i forordningen.

- Fabrikantens forpligtelser ønskes ændret således, at de produkter, som fabrikanten løbende fører stikprøvekontrol med, skal udtages under opsyn af en person udpeget af det enkelte medlemsland.
- Endelig skal forbrugerne sikres en tilstrækkelig beskyttelse i forbindelse med internethandel, da dette er et stigende marked. Tilliden til e-handel skal øges gennem uddannelses- og oplysningskampagner.

5. Nærhedsprincippet

Forslaget er baseret på det samme retsgrundlag som det nuværende produktsikkerhedsdirektiv. Europa-Kommissionen har vurderet, at i det indre marked, hvor varer kan cirkulere frit, kan bestemmelserne om produktsikkerhed kun vedtages effektivt på EU-plan. Europa-Kommissionen angiver desuden, at det er nødvendigt at vedtage bestemmelserne på EU-plan for at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og for at forhindre, at medlemsstaterne vedtager indbyrdes afvigende produktbestemmelser, som vil føre til en fragmentering af det indre marked. Europa-Kommissionen vurderer, at forslaget ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå de ovenstående mål.

Forslaget har form af en forordning, da Europa-Kommissionen vurderer, at det er det mest hensigtsmæssige juridiske instrument, da der med en forordning kan fastsættes klare og detaljerede bestemmelser, som vil finde anvendelse på samme måde og på samme tid i hele Unionen. På denne måde undgås en uensartet gennemførelse i medlemsstaterne, som ville kunne føre til forskellige niveauer af sundheds- og sikkerhedsbeskyttelse og skabe hindringer for det indre marked. Desuden vil afskaffelsen af de nationale gennemførelsesforanstaltninger have en betydelig forenklingseffekt, da de erhvervsdrivende får mulighed for at drive deres virksomhed på baggrund af ét enkelt regelsæt.

Regeringen vurderer på det foreliggende grundlag, at nærhedsprincippet er overholdt, og at revisionen bedst gennemføres ved en forordning, som styrker forbrugersikkerheden og sikrer bedre vilkår for de erhvervsdrivende. Det er i den forbindelse tillagt vægt, at forslaget regulerer områder, som i forvejen er reguleret på EU-niveau.

6. Gældende dansk ret

Produktsikkerhedsdirektivet er implementeret ved lov nr. 1262 af 16. december 2009 om produktsikkerhed. Det eksisterende direktiv om fødevarerimitierende produkter er implementeret ved bekendtgørelse nr. 1116

af 12. december 2003 om sikkerhedskrav til legetøj og produkter, som på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med levnedsmidler.

I medfør af produktsikkerhedsloven er der udstedt følgende bekendtgørelser:

- Bekendtgørelse nr. 76 af 15. februar 1996 om stabilitetskrav til gulvlysestager
- Bekendtgørelse nr. 365 af 23. maj 2003 om forbud mod udbud, forhandling og distribution af vandyoyoer
- Bekendtgørelse nr. 1116 af 12. december 2003 om sikkerhedskrav til legetøj og produkter, som på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med levnedsmidler
- Bekendtgørelse nr. 405 af 2. maj 2007 om forbud mod indførsel, fremstilling og overdragelse af lightere, der ikke er børnesikrede eller som kan henføres under begrebet novelty lighters
- Bekendtgørelse nr. 176 af 22. februar 2010 om henlæggelse af beføjelser til Sikkerhedsstyrelsen
- Bekendtgørelse nr. 13 af 10. januar 2011 om sikkerhedskrav til legetøjsprodukter
- Bekendtgørelse nr. 243 af 16. marts 2012 om underretning, samarbejde og koordination for så vidt angår forbrugerprodukter mellem producenter, distributører og kontrolmyndigheder og om anvendelse af fællesskabssystemet for hurtig udveksling af oplysninger.

7. **Konsekvenser**

Lovgivningsmæssige konsekvenser

Det følger af TEUF artikel 288, at en forordning er almen gyldig, samt at den binder i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat. Det fremsatte forordningsforslag har efter sit indhold bl.a. til formål at ophæve og erstatte det gældende produktsikkerhedsdirektiv (95/2001) og direktivet om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed (357/1987).

En konsekvens af forslaget vil derfor bl.a. være, at den regulering, der følger af lov nr. 1262 af 16. december 2009 om produktsikkerhed samt bekendtgørelser mv. der vedrører produktsikkerhed, efter omstændighederne vil skulle ophæves eller ændres i overensstemmelse med ordlyden af den endelige forordning. Det bemærkes, at forordningsforslaget indeholder bestemmelser, der pålægger

medlemsstaterne at fastsætte regler om sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Forslaget vil således indebære, at bestemmelserne i den gældende produktsikkerhedslov, for så vidt der er tale om implementering af produktsikkerhedsdirektivet, i al væsentlighed vil skulle erstattes af forordningens regulering, der som nævnt vil gælde umiddelbart i hver medlemsstat.

Økonomiske konsekvenser

Forslaget vurderes ikke at væsentlige statsfinansielle eller samfundsøkonomiske konsekvenser.

Forslaget forventes at have midlertidige erhvervsøkonomiske konsekvenser i forbindelse med de erhvervsdrivendes omstilling til de nye forpligtelser, som indføres med forslaget, herunder fx krav til fabrikanter og importører om identifikation af oprindelsesland på produktet, opbevaring af dokumentation i 10 år og sprogkrav til brugsanvisning og sikkerhedsinformation.

Det vurderes endvidere, at kravet til fabrikanter og importører om angivelse af oprindelsesland på produktet, emballagen eller et medfølgende dokument kan medføre løbende administrative byrder.

På længere sigt er det forventningen, at forslagene generelt vil medføre administrative lettelser for erhvervslivet, bl.a. ved at definitionerne og forpligtelserne ensrettes med øvrig regulering. Det vil gøre det lettere for virksomhederne at følge reglerne, og myndighedernes håndhævelse af reglerne vil blive mere ensartet og dermed mindre bebyrdende.

Andre konsekvenser og beskyttelsesniveauet

Forslaget vurderes at have positive konsekvenser for beskyttelsesniveauet, da forslaget sammen med de øvrige dele af produktsikkerheds- og markedsovervågningspakken vil give de erhvervsdrivende et mere enkelt og tydeligt regelsæt.

8. Høring

Forslaget har været i høring i EU-Specialudvalget for konkurrenceevne, vækst og forbrugerspørgsmål samt til relevante øvrige interessenter med frist den 6. marts 2013.

Der er modtaget høringssvar fra Dansk Industri, Dansk Erhverv, Forbrugerrådet og Finansrådet.

Dansk Automobilforhandler Forening, Dansk Aktionærforening og Centralforeningen af Autoreparatører i Danmark har meddelt, at de ikke har bemærkninger til forslaget.

Dansk Industri, Dansk Erhverv og Finansrådet finder det anerkendelsesværdigt, at et af hovedformålene i forordningen er at lette de administrative byrder for virksomhederne.

Dansk Industri (DI) og Dansk Erhverv støtter overordnet set Europa-Kommissionens forslag, herunder også valget af forordning som retsakt.

DI er tilfreds med, at man i forslaget tilstræber at forenkle og strømline den europæiske lovgivning for produktsikkerhed, da det er afgørende for at indfri det indre markeds potentiale, at der etableres en mere effektiv og ensartet håndhævelse af produktsikkerhedslovgivningen.

Dansk Erhverv fremhæver vigtigheden af sikre forbrugerprodukter som en af Den Europæiske Unions grundpiller og giver forbrugerne tillid, når de køber et produkt. Det er vigtigt, at EU-lovgivningen bliver strømlinet og forenklet, samtidig med at der opretholdes et højt niveau for beskyttelse af forbrugernes sundhed og sikkerhed. Dansk Erhverv bifalder ligeledes den præcisering, som er sket gennem forklaringen af definitionerne i forordningen.

DI finder forslagets artikel 7 om oprindelseslandsmærkning meget bekymrende, idet, DI mener, at det strider mod princippet i varepakken, hvor det er den aktør, der sætter sit navn på produktet, der har det fulde ansvar, uanset hvor og af hvem produktet måtte være produceret. Det fremgår af forordningen, at det er den europæiske fabrikant eller importør, der er ansvarlig for, at produktet opfylder de almindelige sikkerhedskrav. DI er af den holdning, at produktets sikkerhed derfor er mere afhængig af fabrikantens ansvarlighed end af oprindelseslandet. Yderligere anføres det, at såfremt det ikke er muligt at kontakte fabrikanten på den anførte adresse, eller adressen ikke er korrekt, kan det med rimelighed formodes, at også oprindelseslandet er ukorrekt. Desuden finder DI det tvivlsomt, om angivelsen af oprindelsesland vil være til nogen stor hjælp for markedsovervågningsmyndighederne. Kravet vil således ikke medføre bedre sporbarhed, men blot udgøre en ekstra administrativ byrde for fabrikanten, diskussioner omkring fortolkning af korrekt oprindelsesland og forvirring for forbrugeren, når dette land ikke er det samme som fabrikantens land, der vil være opgivet i adressen.

DI mener mht. artikel 2, stk. 1, at anvendelsesområdet ikke bør omfatte produkter, der allerede er gjort tilgængelige på markedet, inden forordningen træder i kraft. Derfor bør anvendelsesområdet ikke omfatte

brugte produkter, medmindre disse bringes på det indre marked for første gang, efter at forordningen træder i kraft. Hvis de brugte produkter ikke undtages, finder DI, at forordningen vil få virkning med tilbagevirkende kraft, hvilket strider imod gængse principper. Det vil tilsvarende få en negativ indvirkning på den nu stigende interesse for genbrug, som især skaber midler til non-profit-organisationer.

DI finder, at der er juridisk uklarhed forbundet med formuleringen ”den sikkerhed, som forbrugerne med rimelighed kan forvente” i artikel 6, stk. 2, litra h. DI er af den opfattelse, at artikel 6, stk. 2 litra a-g er dækkende for formålet i artikel 6, stk. 1.

DI mener, at artikel 10, stk. 3 om importørens pligt til at angive sit navn på produktet, bør fraviges, hvis det medfører, at den primære emballage skal brydes. DI vurderer, at det vil være i overensstemmelse med betragtningerne til afgørelse 768/2008.

DI finder, at kravet i artikel 10, stk. 8 vedrørende importørens pligt til at opbevare den tekniske dokumentation i 10 år, skal omformuleres, således at importøren i stedet får pligt til at kunne tilvejebringe dokumentationen. Den tekniske dokumentation er fabrikantens ejendom og vil ofte bestå af fortroligt materiale.

DI finder også, at distributørens forpligtelser i artikel 11, stk. 2, vedrørende kontrol af, om fabrikanten og importøren har overholdt deres forpligtelser, skal omformuleres, således at det understreges, at distributøren kun skal opfylde kravet i det omfang, det ikke kræver brud på produktets emballage.

DI finder det positivt, at der i artikel 13, stk. 2 og 3 gives mulighed for at begrænse angivelser på produktet, når der er tale om produkter med lav risiko. DI finder det dog væsentligt, at bestemmelserne fastlægges i god tid, inden forordningen træder i kraft, da det ellers vil skabe mere forvirring end lettelse på markedet.

Det fremgår ikke klart af artikel 15, hvilken type risikoprodukter der tænkes på mht. krav om sporbarhed. DI finder, at et ”sporbarhedssystem” vil være en administrativ byrde for virksomheder, der overholder lovgivningen, mens de virksomheder, der bevidst overtræder lovgivningen, vil gå uden om registreringssystemet.

DI mener, at artikel 18 om sanktioner bør fjernes, da opkrævning af bøder er reguleret i forordningen om markedsovervågning.

Dansk Erhverv støtter fælles regler og effektiv håndhævelse samt værktøjer til at sikre håndhævelsen, men finder dog, at pligten til at opbevare

dokumentation i 10 år, efter at det sidste produkt er solgt, virker administrativt meget tungt for den enkelte virksomhed. Dansk Erhverv opfordrer til, at Europa-Kommissionen muliggør oprettelsen af en national frivillig database, hvor de nødvendige dokumenter kan opbevares, hvis virksomhederne ønsker det. Databasen skal være bygget op på en sådan måde, at nationale myndigheder kan søge de nødvendige informationer elektronisk, hvilket også vil lette myndighedernes arbejde med at søge information på tværs af landegrænser.

Dansk Erhverv støtter, at det skal være muligt at identificere produkter vha. et type-, parti- eller serienummer eller en anden form for angivelse. Dansk Erhverv finder imidlertid, at der er områder, hvor det kan være svært at identificere det enkelte produkt, men hvor det kun er muligt at identificere typen; dette gør sig særligt gældende ved overgangen fra professionelt salg til detailsalg, eller ved virksomheder, som sælger til begge kundetyper.

Dansk Erhverv opfordrer desuden til, at eksempelvis firmagaver, hvor en vigtig del af produktets egenskab er at repræsentere det givende firma, kan fritages for identifikation vha. type-, parti- eller serienummer, herunder også angivelsen af fabrikant. Oplysninger skal i stedet fremgå af den ledsagende dokumentation.

Dansk Erhverv støtter ikke, at Europa-Kommissionen tillægges beføjelser i artikel 15 vedrørende sporbarhed på baggrund af formodninger, men udelukkende, hvis produkter eller produktkategorier faktisk udgør en alvorlig risiko.

Forbrugerrådet finder det beklageligt, at tjenesteydelser ikke er omfattet af forordningen. Forbrugerrådet forstår forslaget således, at kun produkter tilknyttet tjenesteydelsen er omfattet, mens selve tjenesteydelsen ikke er dækket. Forbrugerrådet finder, at dette stiller forbrugeren i en dårlig situation.

Forbrugerrådet finder det positivt, at sårbare forbrugere er skrevet ind i artikel 6, punkt d. Forbrugerrådet vil dog foreslå, at det præciseres, at der bl.a. er tale om børn, ældre og handicappede som det fremgår af præamblen. Det er endvidere Forbrugerrådets opfattelse, at salgsstedet bør tilføjes som punkt, der skal tages i betragtning ved vurderingen af, om et produkt er sikkert.

Forbrugerrådet savner, at der i forordningen henvises til, at der tages behørigt hensyn til forsigtighedsprincippet, dér hvor det måtte være relevant.

Generelt er det Forbrugerrådets opfattelse, at der i forordningen bør være mere fokus på internetsalg, da det er en større udfordring for både myndigheder og forbrugere i forhold til sikkerhed bl.a. i forbindelse med manglende information og advarsler i købsøjeblikket.

Forbrugerrådet finder det meget positivt, at der i forslagens artikel 8, stk. 6, og artikel 14 stilles krav om sporbarhed for såvel produkt som den erhvervsdrivende.

Forbrugerrådet stiller sig undrende over for artikel 13, stk. 1, pkt. a, der medfører, at fabrikanten etc. ikke har pligt til at underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis der er tale om et begrænset klart antal identificerede produkter, der ikke er sikre. Forbrugerrådet er af den opfattelse, at underretningen bør ske uanset antal.

Forbrugerrådet finder ikke, at det er tilstrækkeligt beskrevet, hvordan processen omkring tilblivelsen af standardiseringsmandaterne etc. foregår. Det bør fremgå klart, at en kommissionsbeslutning skal være gældende, indtil et mandat er givet til standardiseringsorganisationerne og en sikkerhedsstandard er udarbejdet og offentliggjort i EU-Tidende. Det er desuden uklart, hvilken rolle interesseorganisationerne spiller i processen, både i forbindelse med udarbejdelse af kommissionsbeslutning, standardiseringsmandat og offentliggørelse af standarden i EU-Tidende.

9. Generelle forventninger til andre landes holdninger

De øvrige medlemslande forholder sig generelt positivt til forslaget.

I forhold til artikel 7 om oprindelseslandsmærkning er holdningen delt blandt medlemslandene. *Der afventes pt. en analyse af artikel 7 om oprindelseslandsmærkning. Såfremt denne analyse foreligger forud for rådsmødet, må diskussionen på mødet formodes at dreje sig herom.*

En større gruppe medlemslande, herunder Danmark, har fokus på, at forbrugerbeskyttelsesniveauet ikke forringes. Medlemslandene finder også, at det er vigtigt, at reglerne om fødevareimiterende produkter videreføres i forordningen og har desuden fokus på, at forordningen fortsat har status som sikkerhedsnet på produktområdet.

Hvad angår forslagens artikel 13, hvor de erhvervsdrivende kan undlade at underrette myndighederne om farlige produkter, og hvor de erhvervsdrivende kan undlade at mærke produkterne, når der er tale om en lav risiko, er der en større gruppe lande, der ønsker hele artiklen slettet. Der er en mindre gruppe lande, der ønsker at bevare og præcisere bestemmelsen i artikel 13, stk. 1 og 2, som vedrører underretningen af myndighederne.

Artiklen indeholder både en delegeret retsakt og en gennemførelsesretsakt. I seneste udkast til kompromisforslag fra formandsskabet er artikel 13, stk. 3, som indeholder den delegerede retsakt, slettet. Det er dog usikkert, om det også fortsat vil forholde sig sådan.

En række medlemslande mener, at forslagets artikel 15 om et særligt elektronisk sporbarhedssystem for produkter, der formodes at udgøre en alvorlig risiko, skal slettes, da det umiddelbart ikke er åbenlyst, at bestemmelsen gavner forbrugerbeskyttelsen og dermed kan udgøre en unødigt byrde for erhvervslivet.

Flere lande er enige om, at forslagets bestemmelser om standardiseringsanmodninger er problematisk og ønsker en bedre harmonisering med standardiseringsforordningen, således at det sikres, at interessenter og nationale eksperter inddrages i processen.

Landene forholder sig desuden generelt skeptisk over for flere af ændringsforslagene i Europa-Parlamentets beslutning. Der er en generel bekymring for, at ændringerne kan medføre administrative byrder for virksomhederne, uden at det nødvendigvis vil medføre et højere forbrugerbeskyttelsesniveau.

10. Regeringens generelle holdning

Regeringens generelle holdning til forslaget er positiv, og generelt støtter regeringen initiativer, der styrker det indre marked med henblik på at skabe vækst og øget konkurrenceevne, samtidig med at der værnes om et højt produktsikkerhedsniveau til gavn for forbrugere og virksomheder. Regeringen er enig med bl.a. Europa-Parlamentet i, at produktsikkerhedsforordningen bør udgøre et generelt sikkerhedsnet for forbrugerprodukter.

Regeringen lægger afgørende vægt på at der ikke indføres den foreslåede bestemmelse om oprindelseslandsmærkning, da en sådan mærkning vil kunne medføre betragtelige administrative byrder for virksomhederne, og det er meget tvivlsomt, om oplysninger om et produkts oprindelsesland reelt giver øget produktsikkerhed og dermed øget forbrugerbeskyttelse. Et mærke med oprindelsesland siger ikke noget om et produkts sikkerhed. Det er alene fabrikanten eller importøren, der er ansvarlig for, at deres produkter lever op til de væsentlige sikkerhedskrav, hvorfor forordningens krav om fabrikant- og importørplysninger på produktet er langt mere relevante af hensyn til forbrugerbeskyttelsen end et krav om oprindelseslandsmærkning.

Regeringen kan tilslutte sig sanktionsbestemmelsen i Kommissionens forslag, idet regeringen forstår bestemmelsen således, at den ikke udelukker

strafferetlige sanktioner for overtrædelser af forordningen, herunder mindre alvorlige overtrædelser. For god ordens skyld skal det dog bemærkes, såfremt det måtte blive aktuelt, at regeringen lægger afgørende vægt på, at medlemsstaterne ikke forpligtes til at indføre sanktioner i form af administrative bøder for overtrædelser af forordningen.

Regeringen har fokus på, at der fortsat er et højt niveau af forbrugerbeskyttelse på det indre marked, hvorfor regeringen i forhandlingerne lægger vægt på, at det nuværende forbrugerbeskyttelsesniveau ikke forringes. Regeringen anerkender, at forsigtighedsprincippet er et alment gyldigt EU-retligt princip og kan støtte, at det nævnes enten i betragtningerne eller i forordningsteksten, så det er utvetydigt, at princippet fortsat er gældende på samme måde som i dag. Regeringen kan således ikke støtte, at princippet's anvendelsesområde hverken udvides eller indskrænkes.

Regeringen støtter forslaget's formål om at effektivisere og ajourføre bestemmelserne om produktsikkerhed og så vidt muligt ensrette reglerne på det ikke-harmoniserede produktområde med øvrig relevant EU-lovgivning – varepakkens forordning nr. 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning og afgørelse nr. 768/2008 om fælles rammer for markedsovervågning af produkter samt standardiseringsforordningen, nr. 1025/2012. Hermed skabes der en entydig, gennemskelig og klar regulering til gavn for virksomhederne og forbrugerne. Regeringen vil i den forbindelse arbejde for, at denne ensretning og effektivisering af reglerne på produktområdet så vidt muligt gennemføres, da gevinsten herved for virksomhederne i form af administrative lettelser ellers udebliver.

Regeringen lægger vægt på, at forordningens bestemmelser om standardisering i højere grad ensrettes i forhold til bestemmelserne i forordning nr. 1025/2012 om standardisering, således at det kommer til at fremgå af forordningen, at nationale eksperter, interesseorganisationer og øvrige interessenter inddrages ved udfærdigelsen af standardiseringsanmodninger. Det er vigtigt, at standarderne har en høj kvalitet, der sikrer fair konkurrence og høj sikkerhed, hvilket bedst sikres igennem involveringen af disse parter. Hermed kan standarderne fortsat være et effektivt værktøj både for virksomhederne og markedsovervågningsmyndighederne.

Ligeledes vil man fra regeringens side være særligt opmærksom på, at de øgede sporbarhedskrav er på linje med sporbarhedskrav i øvrig relevant EU-lovgivning på produktområdet, og at de ikke belaster virksomhederne unødigt. Regeringen vil således arbejde for, at forordningens bestemmelser om importørens forpligtelser bringes i overensstemmelse med varepakkens afgørelse 768/2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter,

således at importøren ikke skal opbevare dokumentationen i 10 år, som formuleret i forslaget til produktsikkerhedsforordningen, men i stedet skal kunne fremskaffe dokumentationen fra fabrikanten på anmodning fra myndighederne. Den tekniske dokumentation er som udgangspunkt fabrikantens ejendom og kan indeholde forretningshemmeligheder.

Regeringen lægger vægt på, at virksomhederne skal kunne identificere, hvilken erhvervsdrivende de har købt produktet af, samt hvilken erhvervsdrivende de har solgt produktet til. Denne bestemmelse fremgår af den øvrige relevante EU-lovgivning på produktområdet med henblik på at sikre produkternes sporbarhed i forsyningskæden.

Delegererede retsakter og gennemførelsesretsakter:

Regeringen er positiv over for, at der i artikel 13, stk. 1 og 2, sættes en nedre grænse for, hvornår myndighederne skal underrettes om produktrisici. Regeringen vil dog arbejde for, at betingelserne for, hvornår de erhvervsdrivende kan undlade at underrette myndighederne, tydeliggøres. Det er vigtigt, at bestemmelsen bliver let for de erhvervsdrivende at agere ud fra, og at der ikke opstår tvivl om, hvornår den kan bruges. Regeringen finder, at det er i overensstemmelse med Lissabontraktatens artikel 291, at Kommissionen kan fremsætte forslag til en gennemførelsesretsakt, der fastlægger i hvilke situationer, betingelserne i stk. 1 er opfyldt. Der er tale om nødvendige beføjelser, der skal sikre, at bestemmelsen bruges ensartet på tværs af medlemslandene. Desuden vurderer regeringen, at der er tale om ikke-væsentlige bestemmelser.

Ifølge artikel 13, stk. 3, kan Kommissionen fremsætte forslag til en delegeret retsakt, der fastlægger, hvilke produkter, produktkategorier eller grupper af produkter, der på grund af den lave risiko ved disse produkter, er undtaget fra forordningens mærkningskrav på selve produktet.

Regeringen lægger vægt på, at artikel 13, stk. 3, slettes. Regeringen finder ikke, at der kan udpeges bestemte produkter, produktkategorier eller grupper af produkter, som kan garanteres altid at have en lav risiko. Mærkningskravene er centrale for sporbarheden i tilfælde af, at forbrugere bringes i fare, fx som følge af fejl i produktionen.

Ifølge artikel 15 om elektronisk sporbarhed kan Kommissionen fremsætte forslag til en delegeret retsakt, der fastlægger, hvilke produkter, produktkategorier eller grupper der formodes at ville udgøre en alvorlig risiko, og de kan ligeledes angive, hvilke data de erhvervsdrivende skal indsamle og lagre ved hjælp af sporbarhedssystemet.

Regeringen lægger vægt på, at artikel 15 helt bør fjernes fra forordningen. For det første er sporbarheden af produkter allerede tilstrækkeligt styrket i

forordningen. For det andet er bestemmelsen ikke i overensstemmelse med den øvrige EU-lovgivning på produktområdet. Desuden er der for stor usikkerhed om omfanget af de administrative byrder for erhvervslivet.

Ifølge artikel 16 kan Kommissionen fremsætte forslag til en gennemførelsesretsakt med undersøgelsesprocedure, hvori de europæiske standardiseringsorganisationer anmodes om, at der skal laves en standard.

Ifølge artikel 17 kan Kommissionen fremsætte forslag til en gennemførelsesretsakt med rådgivningsprocedure eller en gennemførelsesretsakt med undersøgelsesprocedure, hvori der træffes afgørelse, når medlemslandene og Europa-Parlamentet gør indsigelse mod en standard. Proceduren afgøres af, om standarden er offentliggjort. Gennemførelsesretsakterne og procedurerne følger af ensretningen med standardiseringsforordningen.

Regeringen kan støtte gennemførelsesretsakterne i artikel 16 og 17, da det bidrager til ensretning med standardiseringsforordningen, hvilket regeringen lægger vægt på.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Forslaget har senest været forelagt for Folketingets Europaudvalg *den 11. oktober 2013* til forhandlingsoplæg.

7. Forordning om markedsovervågning af produkter KOM(2013) 75

Revideret notat. Ændringer er markeret med fed og kursiv.

1. Resumé

Europa-Kommissionen har den 13. februar 2013 fremlagt et forslag til forordning om markedsovervågning af produkter, KOM(2013) 75. Forslaget er fremsat som led i Europa-Kommissionens nye produksikkerheds- og markedsovervågningspakke, der foruden markedsovervågningsforordningen består af en meddelelse om en flerårig handlingsplan for overvågning af produkter i EU, KOM(2013) 76, og forslag til forordning om forbrugerproduksikkerhed, KOM(2013) 78. Med forslaget vil reglerne for markedsovervågning på EU-niveau over-ordnet set blive samlet i et fælles regelsæt.

Forslaget vurderes at have lovgivningsmæssige konsekvenser.

Forhandlingerne om forslaget har ligget stille i længere tid, da markedsovervågningsforordningen forhandles sammen med forbrugerproduksikkerhedsforordningen som en samlet pakke. Forhandlingerne er gået i stå på grund af bestemmelsen om oprindelseslandsmærkning i forbrugerproduksikkerhedsforordningen.

Det lettiske formandskab har sat begge forslag på dagsordenen for rådsmødet (konkurrenceevne) den 28. maj 2015. Det forventes, at Europa-Kommissionen inden mødet offentliggør resultaterne af et studium af forslaget til oprindelseslandsmærkning, og at de videre forhandlinger af pakken derfor særligt vil omhandle forbrugerproduksikkerhedsforordningen. [På rådsmødet lægges der op til vedtagelse af en generel indstilling for begge forslag].

Forslaget har været forelagt for Folketingets Europaudvalg på mødet den 11. oktober 2013 til forhandlingsoplæg.

2. Baggrund

Europa-Kommissionen har den 13. februar 2013 fremsat forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om markedsovervågning af produkter, KOM(2013) 75. Forslaget er oversendt til Rådet den 19. februar 2013 i dansk sprogudgave. Forslaget er fremsendt med hjemmel i TEUF artikel 33, 114 og 207 og skal behandles af Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure i TEUF artikel 294. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Forslaget er fremsat som led i Europa-Kommissionens nye produktsikkerheds- og markedsovervågningspakke, der foruden forslag til markedsovervågningsforordningen består af en meddelelse om en flerårig handlingsplan for overvågning af produkter i EU, KOM(2013) 76, og forslag til forordning om forbrugerproduktsikkerhed, KOM(2013) 78.

Pakken er ét af 12 nøgleinitiativer i Europa-Kommissionens meddelelse Akten for Det Indre Marked II fra oktober 2012, som skal bidrage til at skabe fornyet tillid til det indre marked samt fornyet vækst og beskæftigelse i EU.

Reglerne for markedsovervågning på EU-niveau ligger i dag i tre forskellige regelsæt:

- a) forordning 2008/765/EF om kravene til akkreditering og markedsovervågning,
- b) produktsikkerhedsdirektivet (2001/95/EF) og
- c) harmoniseret sektorlovgivning for produkter

Med den nye forordning vil reglerne for markedsovervågning blive samlet i ét regelsæt.

Behovet for et samlet regelsæt er blandt andet blevet fremhævet i den offentlige høring, som Europa-Kommissionen afholdt i 2010 om revisionen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed (2001/95/EF).

Ét fokusområde for høringen var forbedring af samarbejdet om og koordineringen af markedsovervågningen i EU. I Europa-Parlamentets betænkning (2010/2085(INI)) om revision af direktivet om produktsikkerhed i almindelighed og markedsovervågning fremhæves særligt behovet for at etablere et fælles regelsæt for markedsovervågning af produkter i det indre marked.

3. Formål og indhold

Forslaget til en ny forordning for markedsovervågning af produkter i EU medfører ændringer af det reguleringsmæssige grundlag for medlemsstaternes markedsovervågning. Hensigten med forordningsforslaget er overordnet at sikre en mere ensartet anvendelse af markedsovervågningsregler medlemsstaterne imellem. Hermed skal sikres en bedre forbrugerbeskyttelse og mere lige konkurrencevilkår for de erhvervsdrivende samt en mere effektiv og klar organisering af markedsovervågningsmyndighedernes arbejde.

Foruden det forhold, at forslaget samler reglerne for markedsovervågning på EU-niveau i et fælles regelsæt, sigter forslaget endvidere mod at strømline procedurerne for underretning om og evaluering af medlemsstaternes markedsovervågningsforanstaltninger. Dertil er forslaget søgt opbygget således, at reglerne samlet set fremstår mere lettilgængelige for både myndigheder og de erhvervsdrivende end den eksisterende lovgivning.

Forslaget indeholder desuden bestemmelser om kontrol med produkter fra tredjelande.

Kapitel I: Almindelige bestemmelser

Forslaget fastsætter en retlig ramme for markedsovervågning og kontrol med produkter fra tredjelande.

Forslagets bestemmelser om markedsovervågning finder som udgangspunkt anvendelse på alle produkter – både forbrugerprodukter og professionelle produkter, der er omfattet af enten det nye forslag til forbrugerproduktsikkerhedsforordning eller harmoniseret EU-lovgivning. Bestemmelserne vil hermed også omfatte ikke-harmoniserede forbrugerprodukter, hvilket adskiller sig fra den eksisterende forordning 2008/765/EF. Ikke-harmoniserede professionelle produkter er derimod ikke omfattet af forslaget, ligesom forslagens bestemmelser om markedsovervågning ikke skal bruges i det omfang, at der er fastsat specifikke bestemmelser med samme formål i den harmoniserede lovgivning.

Med markedsovervågning forstås i forslaget de aktiviteter og foranstaltninger, som myndigheder træffer for at sikre, at produkter ikke er til skade for sundhed, sikkerhed eller andre samfundsinteresser, og at produkter omfattet af EU-harmoniseringslovgivning er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i denne lovgivning.

Forslagets bestemmelser om kontrol med produkter fra tredjelande finder anvendelse på alle produkter omfattet af EU-lovgivning. Det gælder dog kun så vidt, at der ikke i anden fællesskabslovgivning er fastsat særlige bestemmelser om tilrettelæggelsen af kontrollen med bestemte produkter ved grænserne.

I forslaget er der derudover fastsat en række specifikke undtagelser, herunder at forslaget ikke omfatter produkter og processer i fødevarekæden. Endvidere kan nævnes, at forslagens bestemmelser om markedsovervågning ikke omfatter lægemidler, medicinsk udstyr og stoffer af menneskelig oprindelse.

Kapitel II: Rammer for EU-markedsovervågningen

Medlemsstaterne skal overordnet set organisere og udøve markedsovervågning i overensstemmelse med forordningens bestemmelser, herunder udpege markedsovervågningsmyndigheder og informere offentligheden om disse. Formålet er at sikre, at produkter, der udgør en risiko, ikke er tilgængelige på markedet, og at effektive midler tages i brug for at fjerne risici ved de produkter, der allerede er på markedet. Efter forslaget skal medlemsstaterne endvidere rapportere til Europa-Kommissionen om gennemførelsen af markedsovervågningsaktiviteter og kontrollen med produkter fra tredjelande.

I forhold til selve udførelsen af markedsovervågningen følger det af forslaget, at markedsovervågningsmyndighederne overordnet set skal føre en passende kontrol med produkter. I forhold til forordning 2008/765/EF vil Europa-Kommissionen efter forslaget få adgang til at vedtage gennemførelsesretsakter for at ensarte kontrollen af bestemte produkter og produktkategorier. Det kan fx være med henblik på midlertidigt at øge skalaen og frekvensen for udførelsen af kontrollen. Gennemførelsesretsakterne skal vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. kapitel VIII.

Medlemsstaterne skal i henhold til forslaget både udarbejde fælles og sektorspecifikke markedsovervågningsprogrammer. Dette adskiller sig fra forordning 2008/765/EF, hvor medlemsstaterne enten skal udarbejde ét generelt markedsovervågningsprogram eller sektorspecifikke programmer. Det fælles markedsovervågningsprogram skal i henhold til forslaget beskrive selve organiseringen af markedsovervågningen i medlemsstaten, mens de sektorspecifikke programmer skal omfatte alle sektorer, hvor der udøves markedsovervågning, fx kemikalieområdet eller fyrværkeriområdet.

Derudover følger der af forslagets kapitel II en række generelle forpligtelser for markedsovervågningsmyndighederne. Forpligtelserne omfatter blandt andet krav om overholdelse af proportionalitetsprincippet, sikring af klageadgang og krav om upartiskhed i udførelsen af markedsovervågningen. Endvidere er der fastsat en generel informationsforpligtelse for de erhvervsdrivende, der skal give myndighederne den information og dokumentation, som efterspørges af myndighederne, herunder i forhold til sporing af produkter.

Kapitel III: Kontrol med produkter inden for EU

Forslagets kapitel III fastlægger bestemmelser for kontrol med produkter, der udgør en risiko, inden for EU. Definitionen i forslaget for produkter, der udgør en risiko, kan opsummeres til produkter, der har en negativ virkning på samfundsinteresser såsom sundhed, sikkerhed og miljø – hvis virkningen overstiger, hvad der er rimeligt og acceptabelt under normale anvendelsesbetingelser.

Markedsovervågningsmyndigheder skal foretage en risikovurdering af produkter på markedet, som de har grund til at antage kan udgøre en risiko. En formel mangel (fx manglende CE-mærkning) ved et harmoniseret produkt vil være nok til at antage, at produktet udgør en risiko. I forhold til selve risikovurderingen vil produktets overensstemmelse med krav i lovgivningen eller standarder udgøre en begrundet formodning for, at produktet ikke er i strid med de samfundshensyn, kravene vedrører.

I det omfang produktet faktisk udgør en risiko, skal myndighederne specificere de nødvendige korrigerende foranstaltninger, der skal træffes af den erhvervsdrivende inden for en nærmere angivet frist. Den erhvervsdrivende skal informere markedsovervågningsmyndigheden om de foranstaltninger, der træffes. Til forskel fra forordning 2008/765/EF kan Europa-Kommissionen i henhold til forslaget fremsætte forslag til gennemførelsesretsakter, der fastsætter vilkårene for fremlæggelsen af denne information. Gennemførelsesretsakterne skal vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. kapitel VIII.

Hvis de nødvendige korrigerende foranstaltninger ikke træffes af den erhvervsdrivende, skal markedsovervågningsmyndigheden enten forpligte den erhvervsdrivende til at træffe foranstaltningerne eller selv træffe dem. Sidstnævnte kan om nødvendigt indbefatte, at myndigheden destruerer eller gør produkterne ubrugelige på den erhvervsdrivendes regning. Forinden myndigheden træffer foranstaltningerne, har den erhvervsdrivende krav på at blive hørt af myndigheden.

Hvis der derimod er tale om produkter, der udgør en alvorlig risiko, skal myndighederne træffe alle nødvendige foranstaltninger, hvilket kan gøres uden først at høre eller bede den erhvervsdrivende om at træffe foranstaltningerne. Produkter, der udgør en alvorlig risiko, er defineret i forordningen som produkter, hvis risiko kræver hurtig indgriben og opfølgning.

Efter forslaget skal myndighederne derudover i videst muligt omfang informere offentligheden om de pågældende produkter, risiciene ved dem, og de foranstaltninger, der er truffet for at imødegå disse risici. Til forskel fra forordning 2008/765/EF er der i forslaget indsat en bestemmelse om, at markedsovervågningsmyndighederne endvidere kan opkræve gebyrer hos de erhvervsdrivende til dækning af de foranstaltninger, der er truffet.

Efter forslaget har medlemsstaterne og Europa-Kommissionen mulighed for at gøre indvendinger mod de foranstaltninger, som en medlemsstat træffer for så vidt angår harmoniserede produkter. Til forskel fra forordning 2008/765/EF skal Europa-Kommissionen ved gennemførelsesretsakter

afgøre, om den pågældende foranstaltning er berettiget eller ej. Hvis foranstaltningen er berettiget, skal de andre medlemsstater sikre, at de nødvendige foranstaltninger træffes over for det pågældende produkt. Omvendt skal foranstaltningen trækkes tilbage, hvis den ikke anses for berettiget.

Forslaget giver derudover Europa-Kommissionen adgang til at træffe foranstaltninger mod produkter/produktkategorier, der udgør en alvorlig risiko - forudsat at risikoen ikke kan håndteres tilfredsstillende gennem foranstaltninger på medlemsstatsniveau eller gennem andre procedurer i henhold til EU-regulering. Foranstaltningerne vil skulle træffes ved gennemførelsesretsakter, der også vil kunne indeholde krav til de kontrolforanstaltninger, som medlemsstaterne skal foretage for at sikre en effektiv gennemførelse. Gennemførelsesretsakterne skal vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. kapitel VIII.

Kapitel IV: Kontrol med produkter, der føres ind i EU

I kapitel IV fastsættes bestemmelser for organiseringen af kontrol med produkter fra tredjelande. Myndighederne med ansvar for kontrol med produkter ved EU's eksterne grænser (toldmyndighederne) skal overordnet set foretage kontrol af produkterne i passende omfang, før de frigives til fri omsætning. Hvis toldmyndighederne har grundlag for at antage, at produktet kan udgøre en risiko, skal frigivelsen af produktet suspenderes. En formel mangel (fx manglende CE-mærkning) ved et harmoniseret produkt vil være nok til at antage, at produktet udgør en risiko. Produktet frigives, hvis toldmyndighederne ikke inden tre arbejdsdage har modtaget en anmodning fra markedsovervågningsmyndighederne om forlængelse af suspensionen.

Hvis markedsovervågningsmyndighederne finder, at produktet udgør en risiko, skal produktet ikke frigives. Markedsovervågningsmyndighederne eller toldmyndighederne kan efter forslagens bestemmelser destruere eller på anden måde gøre produktet ubrugeligt, hvis det anses for nødvendigt og rimeligt. Til forskel fra forordning 2008/765/EF er der i forslaget indsat en bestemmelse om, at markedsovervågningsmyndighederne kan opkræve gebyrer til dækning af omkostningerne ved foranstaltningerne.

Efter forslaget har medlemsstaterne og Europa-Kommissionen mulighed for at gøre indvendinger mod de afslag, som en medlemsstat meddeler for så vidt angår harmoniserede produkter. Som noget nyt i forhold til forordning 2008/765/EF skal Europa-Kommissionen ved gennemførelsesretsakter afgøre, om den pågældende foranstaltning er berettiget eller ej. Hvis foranstaltningen er berettiget, skal de andre medlemsstater sikre, at de nødvendige foranstaltninger træffes over for det pågældende produkt. Omvendt skal foranstaltningen trækkes tilbage, hvis den ikke anses for

berettiget. Europa-Kommissionens afgørelse træffes ved gennemførelsesretsakter.

Kapitel V: Udveksling af oplysninger

I forslaget kapitel V fastsættes der bestemmelser om udveksling af information mellem medlemsstaterne og Europa-Kommissionen. Bestemmelserne omhandler informationssystemerne RAPEX og Informations- og kommunikationssystemet for markedsovervågning (ICSMS).

RAPEX anvendes af medlemsstaterne til udveksling af information om produkter, der udgør en risiko i henhold til forordningen. Europa-Kommissionen vil med forordningsforslaget få adgang til at vedtage gennemførelsesretsakter, der beskriver moduler og procedurer for udvekslingen af information gennem RAPEX. Gennemførelsesretsakterne skal vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. kapitel VIII.

Gennem RAPEX skal Europa-Kommissionen underrettes om korrigerende foranstaltninger truffet af erhvervsdrivende, foranstaltninger truffet af markedsovervågningsmyndighederne og afslag på at frigive et produkt til fri omsætning. Oplysningerne skal videreformidles af Europa-Kommissionen til de andre medlemsstater, der skal meddele de foranstaltninger, som de træffer på grundlag af oplysningerne.

ICSMS anvendes til opbevaring og strukturering af information om markedsovervågning, herunder information om markedsovervågningsprogrammerne.

Kapitel VI: Samarbejde

I kapitlet er der overordnet fastsat bestemmelser om samarbejdet og informationsudvekslingen mellem markedsovervågningsmyndighederne, Europa-Kommissionen og myndigheder i tredjelande. Markedsovervågningsmyndighederne skal herunder bistå andre markedsovervågningsmyndigheder med information og udførelse af kontrol mv., hvis de modtager anmodning herom.

Efter forordningsforslaget skal et nyt europæisk markedsovervågningsforum (EMSF) etableres. EMSF's opgaver vil blandt andet bestå i facilitering af informationsudveksling om fx produkter, risikovurderinger og testmetoder mv., koordinering i forhold til de generelle og sektorspecifikke markedsovervågningsprogrammer samt organisering af informationskampagner og træningsprogrammer mv. Eksterne interessenter vil efter forslaget kunne inviteres til at deltage som observatører i undergrupper nedsat under EMSF.

Europa-Kommissionen vil derudover med forslaget som noget nyt have adgang til at udpege EU-referencelaboratorier for specifikke produktkategorier. Udpegningen vil ske ved gennemførelsesretsakter, og laboratorierne skal bl.a. udføre test af produkter og give uafhængig rådgivning til medlemsstaterne og Europa-Kommissionen.

Kapitel VII: Finansiering

EU har med forslaget mulighed for at finansiere en række aktiviteter, der er forbundet med anvendelsen af forordningen. Det gælder bl.a. aktiviteter i forhold til samarbejde med tredjelande, udarbejdelse af vejledninger, samarbejde mellem markedsovervågningsmyndigheder og sekretariatets bistand til EMSF.

Kapitel VIII: Afsluttende bestemmelser

Medlemsstaterne fastsætter ifølge forslaget regler for sanktioner for overtrædelse af forordningens bestemmelser om de erhvervsdrivendes forpligtelser. Dertil fastsætter medlemsstaterne regler for sanktioner i forhold til erhvervsdrivendes overtrædelse af forpligtelser efter harmoniseret lovgivning for produkter, der er omfattet af forordningen – forudsat at denne lovgivning ikke i forvejen indeholder regler om sanktioner.

Endvidere følger det af forslaget, at Europa-Kommissionen vil skulle assisteres af en komite, der skal oprettes i henhold til forordning 182/2011/EU om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Europa-Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser. Undersøgelserne efter denne forordning skal i de ovenfor nævnte tilfælde anvendes, når Europa-Kommissionen vil vedtage gennemførelsesretsakter.

Endelig skal Europa-Kommissionen evaluere anvendelsen af forordningen efter fem år fra dens ikrafttræden og aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Rådet.

4. Europa-Parlamentets udtalelser

Forslaget behandles i Udvalget for Indre marked og Forbrugerbeskyttelse (IMCO). Sirpa Pietikäinen (EPP) *var tidligere* ordfører på markedsovervågningsforordningen, *og Lara Comi (EPP) har siden 1. juli 2014 overtaget ordførerskabet*. Christel Schaldemose (S&D) er én af skyggeordførerne.

Europa-Parlamentet har den 15. april 2014 vedtaget sin betænkning (førstelæsning). Europa-Parlamentet støtter overordnet forslaget til forordning. Det ønskes dog præciseret i forslaget, at markedsovervågning skal bygge på forsigtighedsprincippet og have fokus på ikke kun sikkerhed

og sundhed, men også andre offentlige interesser, der varetages i EU-lovgivningen, såsom miljø og energieffektivitet. ***Henset til myndighedernes begrænsede ressourcer skal Europa-Kommissionen overveje nye, innovative markedsbaserede løsninger som supplement til myndighedernes markedsovervågningsaktiviteter. Europa-Parlamentet foreslår oprettelsen af en fælleseuropæisk database over personskader. Endvidere støttes forslaget på gensidig bistand og øget informations- og arbejdsdeling mellem markedsovervågningsmyndigheder samt oprettelsen af EMSF. Inddragelsen af eksterne interessenter bør dog styrkes. Endelig understreges nødvendigheden af afskrækkende sanktioner. I den forbindelse foreslås indførelsen af harmoniserede administrative sanktioner på EU-niveau for at sikre fair og ensartede vilkår for alle erhvervsdrivende.***

Der foregår ikke forhandlinger mellem Europa-Parlamentet og Rådet om forslaget på nuværende tidspunkt.

5. Nærhedsprincippet

Europa-Kommissionen vurderer, at der er behov for regulering af markedsovervågning på EU-niveau. Selve markedsovervågningen vil fortsat i henhold til nærhedsprincippet skulle udføres af markedsovervågningsmyndighederne i de enkelte medlemsstater. For at markedsovervågningen kan virke effektivt, er det en forudsætning, at markedsovervågningen er ensartet i hele EU. Forskelle i markedsovervågningen kan true samfundshensyn og skabe ulige konkurrencevilkår. Dertil kommer at de fleste produkter, der udgør en risiko, indføres fra tredjelande, hvorfor effektiv markedsovervågning er påkrævet langs alle EU's eksterne grænser.

På den baggrund vurderer Europa-Kommissionen, at der er behov for EU-regulering, der skaber ens forpligtelser for markedsovervågningsmyndighederne i forhold til, hvilke aktiviteter der skal udføres, og hvilke ressourcer, kompetencer og pligter de skal tildeles. Dertil er det nødvendigt med en forpligtelse til at samarbejde og koordinere markedsovervågning, hvilket igen kræver, at mekanismer og redskaber hertil udvikles. Endelig er det Europa-Kommissionens vurdering, at det også er nødvendigt at adressere administrative sanktioner, finansiering og rapportering på EU-niveau.

Regeringen vurderer på det foreliggende grundlag, at nærhedsprincippet er overholdt.

6. Gældende dansk ret

Følgende danske love og bekendtgørelser implementerer de direktiver, som berøres af forordningsforslaget:

89/686/EØF (personlige værnemidler)	<i>LBK nr. 72 af 17/01/2014 (EVM)</i> LOV nr. 155 af 20/02/2013 (BM) <i>BEK nr. 190 af 19/02/2015 (BM)</i> <i>BEK nr. 141 af 20/01/2015 (TRM)</i> <i>BEK nr. 683 af 10/06/2013 (BM)</i>
93/15/EØF (eksplosivstoffer til civil brug)	<i>BEK nr. 1250 af 30/10/2013 (JM)</i> <i>BEK nr. 190 af 19/02/2015 (BM)</i> <i>BEK nr. 1247 af 30/10/2013 (JM)</i>
94/9/EF (materiel og sikringssystemer til anvendelse i eksplosionsfarlig atmosfære)	LOV nr. 155 af 20/02/2013 (BM) <i>BEK nr. 190 af 19/02/2015 (BM)</i> <i>BEK nr. 1332 af 25/11/2013 (KEBMIN)</i> <i>BEK nr. 682 af 10/06/2013 (BM)</i> BEK nr. 697 af 18/08/1995 (EVM)
94/25/EF (fritidsfartøjer)	<i>LBK nr. 72 af 17/01/2014 (EVM)</i> <i>BEK nr. 190 af 19/02/2015 (BM)</i> BEK nr. 956 af 26/09/2012 (EVM) BEK nr. 23 af 06/01/2012 (MIM) BEK nr. 10163 af 22/09/2006 (EVM) BEK nr. 10157 af 22/09/2006 (EVM) BEK nr. 232 af 22/03/2006 (EVM) BEK nr. 1535 af 22/12/2004 (MIM)
95/16/EF (elevatoreer)	<i>LBK nr. 520 af 13/05/2013 (KEBMIN)</i> LBK nr. 1072 af 07/09/2010 (BM) LOV nr. 155 af 20/02/2013 (BM) <i>BEK nr. 190 af 19/02/2015 (BM)</i> <u><i>BEK nr. 1336 af 25/11/2013 (KEBMIN)</i></u> <u><i>BEK nr. 1333 af 25/11/2013 (KEBMIN)</i></u> <u><i>BEK nr. 686 af 10/06/2013 (KEBMIN)</i></u> <u><i>BEK nr. 693 af 10/06/2013 (KEBMIN)</i></u> <u><i>BEK nr. 692 af 10/06/2013 (BM)</i></u> <u>BEK nr. 509 af 25/05/2011 (KEBMIN)</u> <u>BEK nr. 1246 af 11/12/2009 (EVM)</u>
97/23/EF (trykbærende udstyr)	LOV nr. 155 af 20/02/2013 (BM) <u><i>BEK nr. 190 af 19/02/2015 (BM)</i></u> <u><i>BEK nr. 832 af 27/06/2013 (KEBMIN)</i></u> <i>BEK nr. 685 af 10/06/2013 (BM)</i> BEK nr. 1482 af 14/12/2010 (KEBMIN)
1999/5/EF (radio- og teleterminaludstyr)	BEK nr. 27 af 10/01/2007 (EVM)
2000/9/EF (tovbaneanlæg)	LOV nr. 155 af 20/02/2013 (BM) <i>BEK nr. 686 af 10/06/2013 (BM)</i>

2000/14/EF (støjemission fra maskiner)	BEK nr. 468 af 22/05/2006 (MIM) BEK nr. 1040 af 11/12/2001 (MIM)
2001/95/EF (produksikkerhed)	LOV nr. 1262 af 16/12/2009 (EVM) <u>BEK nr. 325 af 28/04/2009 (MIM)</u> <u>BEK nr. 405 af 02/05/2007 (EVM)</u>
2004/108/EF (elektromagnetisk kompatibilitet)	LBK nr. 823 af 03/07/2007 (EVM) BEK nr. 27 af 10/01/2007 (EVM)
2006/42/EF (maskiner)	LBK nr. 520 af 13/05/2013 (KEBMIN) LBK nr. 1072 af 07/09/2010 (BM) LOV nr. 155 af 20/02/2013 (BM) <u>BEK nr. 190 af 19/02/2015 (BM)</u> <u>BEK nr. 1336 af 25/11/2013 (KEBMIN)</u> <u>BEK nr. 1333 af 25/11/2013 (KEBMIN)</u> BEK nr. 693 af 10/06/2013 (BM) BEK nr. 509 af 25/05/2011 (BM) BEK nr. 1246 af 11/12/2009 (EVM) BEK nr. 612 af 25/06/2008 (BM)
2006/95/EF (elektrisk materiel)	<u>BEK nr. 830 af 27/06/2013 (KEBMIN)</u> <u>BEK nr. 831 af 27/06/2013 (KEBMIN)</u>
2007/23/EF (pyrotekniske artikler)	<u>BEK nr. 190 af 19/02/2015 (BM)</u> BEK nr. 1424 af 16/12/2009 (EVM) BEK nr. 1423 af 16/12/2009 (EVM)
2008/57/EF (interoperabilitet i jernbanesystemet)	<u>BEK nr. 1436 af 12/12/2013 (TRM)</u> <u>BEK nr. 691 af 14/06/2013 (TRM)</u> BEK nr. 1267 af 13/12/2011 (TRM) <u>BEK nr. 408 af 25/04/2014 (TRM)</u> BEK nr. 1293 af 23/11/2010 (TRM) BEK nr. 459 af 28/04/2010 (TRM)
2009/48/EF (legetøj)	<u>BEK nr. 966 af 22/07/2013 (EVM)</u> BEK nr. 10 af 11/01/2013 (EVM) BEK nr. 13 af 10/01/2011 (EVM)
2009/105/EF (simple trykbeholdere)	LOV nr. 155 af 20/02/2013 (BM) <u>BEK nr. 190 af 19/02/2015 (BM)</u> <u>BEK nr. 1334 af 25/11/2013 (KEBMIN)</u> <u>BEK nr. 684 af 10/06/2013 (BM)</u>
2009/142/EF (gasapparater)	<u>BEK nr. 190 af 19/02/2015 (BM)</u>
2011/65/EU (farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr)	<u>BEK nr. 484 af 14/05/2013 (MIM)</u> BEK nr. 1041 af 30/10/2012 (MIM)

7. Konsekvenser

Lovgivningsmæssige konsekvenser

En vedtagelse af forslaget vil medføre behov for tilpasning af dansk implementeringslovgivning på en række sektorområder. Forordningen vil berøre de konkrete love og bekendtgørelser, som implementerer de direktiver, der berøres af forordningsforslaget, jf. pkt. 6 ovenfor.

Økonomiske konsekvenser

Forslaget vurderes på det foreliggende grundlag at have statsfinansielle konsekvenser. Det fulde omfang af forslagens betydning for dels medlemsstaternes ressourceforbrug, dels mulige effektiviseringsgevinster kan endnu ikke endeligt afklares. Forslagets statsfinansielle konsekvenser vurderes på baggrund af foreløbige tilbagemeldinger fra sektormyndighederne at beløbe sig til 7-9 mio. kr. årligt. Udgifterne afholdes inden for myndighedernes egne rammer.

Forslaget vurderes at have positive samfundsøkonomiske konsekvenser, idet det forventes at skabe mere lige og mere gennemsigtige rammevilkår for virksomhederne og dermed bidrage til et mere velfungerende indre marked. Et mere effektivt system for markedsovervågning vil endvidere i sidste ende gavne borgerne, da det vil give færre farlige produkter på markedet, og desuden øges forbrugernes tillid til virksomhederne.

Forslaget vurderes på det foreliggende grundlag ikke at have væsentlige erhvervsøkonomiske konsekvenser.

8. Høring

Meddelelsen er sendt i høring i EU-specialudvalget for Konkurrenceevne, Vækst og Forbrugerspørgsmål med frist den 6. marts 2013.

Der er modtaget høringssvar fra Centralforeningen af Autoreparatører i Danmark, Dansk Byggeri, DI og Forbrugerrådet.

Centralforeningen af Autoreparatører i Danmark (CAD) gør opmærksom på i forhold til forslagens formodningsbestemmelser, at det afgørende for risikovurdering af produkter må være sikkerhed og ikke, om visse formelle krav er overholdt. CAD henviser i den forbindelse til den diskussion af CE-mærkning, der for nylig har været i blandt andet forbrugermagasinet TÆNK. Konkret nævner CAD autoløftere, hvor CE-mærkning ikke er tilstrækkeligt til at sikre, at produktet er sikkert at anvende for mekanikere. Ifølge CAD er Europa-Kommissionen blevet gjort opmærksom på denne problemstilling af ANEC og BEUC (europæiske forbrugerorganisationer).

Dansk Byggeri (DB) er generelt positiv over for markedsovervågning og hæfter sig særligt ved, at der lægges vægt på: ”Mere sikkerhed for forbrugere, formindskelse af byrden for virksomhederne og øget samarbejde

mellem de kompetente myndigheder". DB lægger desuden vægt på, at der løbende samarbejdes med interessenter i implementeringen, hvilket også følger af Europa-Kommissionens flerårige handlingsplan for markedsovervågning.

DI er positiv over for forslaget, herunder at der etableres én samlet procedure for markedsovervågning. Dette vil gøre overholdelse og håndhævelse af lovgivningen lettere for virksomheder og myndigheder. En mere strømlinet lovgivningsprocedure for markedsovervågning vil endvidere medvirke til at øge andelen af sikre, miljørigtige og ressourceeffektive produkter på markedet.

DI henviser dog til, at det er problematisk, at der med forslaget er mulighed for, at myndighederne kan vurdere, at et produkt udgør en risiko, og træffe foranstaltninger over for en virksomhed – på trods af, at produkterne overholder lovgivningens krav på området. Sandsynligheden for uensartet markedsovervågning i det indre marked øges hermed, da definitionen af produkter, der udgør en risiko, er meget bred og kan fortolkes forskelligt af de enkelte myndigheder.

DI bemærker derudover, at informationsforpligtelsen for de økonomiske operatører bør afhænge af den enkelte aktørs "rolle" i forsyningskæden, og at den information, der kræves, skal være berettiget. DI henviser til, at det vil være i overensstemmelse med bestemmelserne i afgørelse 768/2008/EF.

DI bemærker, at myndighederne bør inddrage foreliggende prøvningsresultater og risikovurderinger fuldt ud i vurderingen af produkter og ikke blot tage "behørigt hensyn" til disse. Derudover understreger DI, at virksomheder skal have en klageadgang foruden domstolene. Sagsomkostningerne og tidsforbruget ved domstolsbehandling virker afskrækkende på virksomheder. DI anfører i forlængelse heraf, at der er et behov for en hurtigt arbejdende klageinstans på europæisk niveau, der eventuelt kunne oprettes som led i det foreslåede europæiske markedsovervågningsforum (EMSF).

DI anfører, at det bør overvejes nøje om kravet om notifikation gennem RAPEX skal udvides til at omfatte alle produkter og ikke kun de farlige, som det er tilfældet nu. Endvidere bør det indføres i forhold til oprettelsen af referencelaboratorier, at disse laboratorier skal være akkrediterede i henhold til forordning 765/2008/EF.

DI støtter endelig etableringen af EMSF. Det er dog vigtigt, at relevante interessenter som minimum inddrages som observatører i stående undergrupper, så EMSF kan drage fordel af tilgængelige oplysninger af relevans for markedsovervågning.

Forbrugerrådet er generelt positiv over for, at der fremsættes en fælles markedsovervågningsforordning. Det er således vigtigt, at man som forbruger kan forvente samme høje sikkerhedsniveau, uanset hvor produktet bliver købt, og at der bliver taget hånd om farlige produkter.

Forbrugerrådet anfører, at der fra politisk side bør afsættes flere ressourcer til markedsovervågning i de enkelte medlemslande. Markedsovervågningen bør være tilstrækkelig proaktiv til, at der bliver færre virksomheder, der spekulerer i sandsynligheden for at blive opdaget – såkaldte ”free riders”. Det er derfor positivt, at det i forslaget præciseres, at sanktionerne skal være effektive, forholdsmæssige og have en afskrækkende virkning. Endvidere er det relevant, at myndighederne med forslaget har mulighed for at kræve produkter destruerede, hvis de udgør en risiko.

Forbrugerrådet understreger, at et godt samarbejde blandt myndighederne om principperne for risikovurdering er vigtigt. Forbrugerrådet understreger i den forbindelse vigtigheden af anvendelsen af forsigtighedsprincippet, der bør indgå i både den nye markedsovervågningsforordning og i forbrugerproduktsikkerhedsforordningen samt den sektorspecifikke regulering. Det er derfor uacceptabelt, at forsigtighedsprincippet med forslaget tages ud af fx legetøjsdirektivet. Det er Forbrugerrådets holdning, at forslagets præambeltekst om hensyn til visse kategorier af forbrugere, herunder børn, ældre eller handicappede, bør skrives ind i selve lovtæksten.

Forbrugerrådet finder det umiddelbart praktisk, at alle oplysninger om markedskontrol lægges i en database, og at dobbelttestning undgås, hvor det ikke er nødvendigt. Det er dog Forbrugerrådets erfaring, at testresultater fra et andet medlemsland ikke altid kan anvendes – selv om det i princippet er samme produkt. Der bør derfor være fokus på identifikation af det enkelte produkt, og hvem det er leveret til.

Forbrugerrådet anfører vigtigheden af målrettede informationsindsatser fra myndighederne til forbrugerne om blandt andet, hvem man som forbruger skal kontakte, hvis man står med et farligt produkt. I forhold til EMSF bør forbrugerorganisationerne blive fast høringspart på relevante områder frem for kun at deltage som observatører i eventuelle undergrupper nedsat af myndighederne.

Endelig anfører Forbrugerrådet, at der bør være langt mere fokus på internethandel i forslaget, og at der bør være mere fokus på myndighedernes muligheder for at gribe ind over for ”free riders” på dette område.

9. Generelle forventninger til andre landes holdninger

De fleste medlemsstater er generelt positive over for forslaget til forordning om markedsovervågning af produkter, herunder at reglerne for markedsovervågning samles i ét regelsæt, og de tilbageværende udeståender i forhandlingerne er hovedsageligt af teknisk karakter.

Flere medlemslande har indikeret, at Kommissionens adgang til at fremsætte forslag til gennemførelsesretsakter generelt bør foregå efter undersøgelsesproceduren i forordning 182/2011/EU. Ifølge forslaget har Kommissionen således i visse tilfælde adgang til at vedtage gennemførelsesretsakter uden, at det her er specificeret, at undersøgelsesproceduren skal anvendes. Det litauiske formandskab har imidlertid fremlagt et kompromisforslag, hvori de har foreslået, at undersøgelsesproceduren anvendes i alle de tilfælde, hvor Kommissionen får beføjelser til at fremsætte forslag til gennemførelsesretsakter.

I kompromisforslaget er Kommissionens adgang til at fremsætte forslag til gennemførelsesretsakter, der fastsætter vilkår for informationsudvekslingen mellem myndigheder og erhvervsdrivende, desuden blevet slettet. Det gælder også for Kommissionens adgang til at udpege EU-referencelaboratorier ved gennemførelsesretsakter. Sidstnævnte er en konsekvens af, at bestemmelsen om oprettelse af referencelaboratorierne er blevet slettet i kompromisforslaget.

Flere medlemsstater har endvidere indikeret, at det vil være for vidtgående at notificere alle produkter, der udgør en risiko, gennem RAPEX-systemet. Med kompromisforslaget er notifikationsforpligtelsen blevet begrænset til kun at gælde for produkter, der udgør en alvorlig risiko. Dette svarer til den hidtidige forpligtelse.

Endvidere har flere lande bemærket, at det ifølge forslaget er uklart, hvordan og i hvilket omfang myndigheder skal udføre risikovurderinger af produkter. Dette gælder særligt i forhold til produkter, der er omfattet af harmoniseret lovgivning.

Forhandlingerne om forslaget har ligget stille i længere tid, da markedsovervågningsforordningen forhandles sammen med forbrugerproduktsikkerhedsforordningen som en samlet pakke. Forhandlingerne er gået i stå på grund af bestemmelsen om oprindelseslandsmærkning i forbrugerproduktsikkerhedsforordningen.

10. Regeringens generelle holdning

Regeringen er generelt positivt indstillet over for initiativer, der kan styrke det indre marked, den fri bevægelighed af varer **og**

produksikkerheden i EU. Det indre marked har en afgørende betydning for vækst og beskæftigelse i EU.

En mere strømlinet og effektiv ramme for markedsovervågning er et vigtigt skridt for at sikre et mere velfungerende indre marked. Uens eller svigtende markedsovervågning i medlemsstaterne giver således ulige konkurrencevilkår for virksomheder. Samtidig skal forbrugerne kunne have fuld tillid til, at de produkter, der sælges i EU, opfylder EU's krav til sundhed, sikkerhed, miljø mv.

Regeringen støtter derfor, at der indføres en fælles ramme for markedsovervågning på tværs af produktområder, der omfatter både forbrugerprodukter og professionelle produkter og som udgangspunkt både harmoniserede og ikke-harmoniserede produkter. Hermed sikres, at der som hovedregel gælder de samme regler for alle produkter, og at man herigennem undgår overlap og huller mellem forskellige produktområder.

Regeringen lægger vægt på, at man med det nye forslag viderefører den overordnede ramme fra den eksisterende forordning 2008/765/EF i forhold til både markedsovervågning og kontrol med produkter, der føres ind i EU. Den eksisterende forordning er fra 2008, og der skønnes ikke at være grund til at ændre rammen for medlemsstaternes forpligtelser fundamentalt. Videreførelsen af den eksisterende ramme vil dog skulle tage højde for de nødvendige tilpasninger til, at ikke-harmoniserede forbrugerprodukter også vil være omfattet af forslaget.

I forslaget er der endvidere indsat **syv** bestemmelser om, at Europa-Kommissionen ved gennemførelsesretsakter vil kunne træffe foranstaltninger for medlemsstaternes markedsovervågningsaktiviteter. Regeringen kan tilslutte sig i hvert konkret tilfælde, at Kommissionen får mulighed for at fremsætte forslag til gennemførelsesretsakter som foreslået, jf. en uddybning heraf i afsnit 3. Regeringen vil dog arbejde for at afgrænse Kommissionens mulighed for at fremsætte forslag til gennemførelsesretsakter. Det skal således fremgå klart og tydeligt af forordningen, på hvilke områder og i hvilken udstrækning Kommissionen får disse beføjelser. Regeringen vil endvidere arbejde for, at gennemførelsesretsakterne i alle tilfælde skal vedtages gennem undersøgelsesproceduren, da de foreslåede tilfælde omhandler miljø, sikkerhed og beskyttelse af menneskers, dyrs eller planters sundhed og sikkerhed i overensstemmelse med komitologi-forordningen, artikel 2, stk. 2.

Derudover støtter regeringen oprettelsen af et europæisk markedsovervågnings forum (EMSF), der skal facilitere bl.a. informationsudveksling og koordinering af markedsovervågningsaktiviteter

mellem markedsovervågningsmyndighederne på tværs af grænserne. Regeringen lægger vægt på, at interessenter inddrages i arbejdet i EMSF. Dialog med eksterne interessenter kan sikre et bedre grundlag for evaluering af markedsovervågningsaktiviteternes relevans og effekt sammenholdt med udviklingen på markedet, hvilket i sidste ende kan bidrage til en mere effektiv markedsovervågning.

Regeringen kan tilslutte sig sanktionsbestemmelsen i Kommissionens forslag, idet regeringen forstår bestemmelsen således, at den ikke udelukker strafferetlige sanktioner for overtrædelser af forordningen, herunder mindre alvorlige overtrædelser. *I Europa-Parlamentets betænkning foreslås derimod*, at medlemsstaterne forpligtes til at indføre administrative bøder. For god ordens skyld skal derfor bemærkes, såfremt det måtte blive aktuelt, at regeringen lægger afgørende vægt på, at medlemsstaterne ikke forpligtes til at indføre sanktioner i form af administrative bøder for overtrædelser af forordningen.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Forslaget har senest været forelagt for Folketingets Europaudvalg på mødet den *11. oktober 2013* til forhandlingsoplæg.

8. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar KOM(2014) 212

Revideret notat. Ændringer er markeret med fed og kursiv.

1. Resumé

Kommissionen har den 9. april 2014 fremsat et direktivforslag om enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar.

Forslaget har til formål at gøre det lettere for navnlig små og mellemstore virksomheder at etablere sig i andre medlemsstater. Forslaget pålægger medlemsstaterne at indføre en selskabsretlig form for enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar, det vil sige, at kapitalejeren i enkeltmandsselskabet ikke hæfter personligt og alene vil kunne miste den indskudte kapital. Der er tale om en ny selskabsform, som skal indarbejdes i samtlige medlemsstaters selskabslovgivninger. Selskabsformen skal anvende forkortelsen – SUP (Societas Unius Personae). Forslaget skal ses som et alternativ til Kommissionens tilbagetrukne forordningsforslag fra 2008 om en statut for det europæiske private selskab (SPE).

Forslaget fastsætter de juridiske rammer for SUP-selskabers etablering og drift. Der indføres bestemmelser om selskabets juridiske status, stiftelse og omdannelse, hjemsted, vedtægts- og registreringskrav, krav til kapitalandelen og selskabets kapitalforhold, selskabets organisering og beslutningskompetencer.

Forslaget vil have lovgivningsmæssige konsekvenser.

Det lettiske formandskab har sat forslaget på dagsordenen til generel indstilling på rådsmødet (konkurrenceevne) den 28.-29. maj 2015.

Forslaget har senest været forelagt for Folketingets Europaudvalg på mødet den 21. november 2014 til forhandlingsoplæg.

2. Baggrund

Kommissionen har den 9. april 2014 fremsat et direktivforslag om enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar, KOM(2014) 212. Forslaget er oversendt til Rådet den 10. april 2014 i dansk sprogversion.

Forslaget er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 50 og skal behandles efter den almindelige lovgivningsprocedure i TEUF artikel 294. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Kommissionen har henvist til, at forslaget skal gøre det lettere for potentielle virksomhedsstiftere, navnlig små og mellemstore virksomheder (SMV'er), at etablere virksomhed i udlandet. Ifølge Kommissionen finder virksomheder det udgiftskrævende og vanskeligt at være aktive på tværs af grænserne, og kun et begrænset antal SMV'er investerer i udlandet.

Kommissionen forsøgte at imødegå disse omkostninger med et forordningsforslag fra 2008 om en statut for det europæiske private selskab (SPE), KOM(2008) 396. SPE-forordningsforslaget blev imidlertid officielt trukket tilbage den 21. maj 2014, da Kommissionen ikke fandt, at det var muligt at nå et kompromis, der kunne sikre en enstemmig vedtagelse af forordningen blandt medlemsstaterne. Det fremlagte direktivforslag om enkeltmandsselskaber skal derfor ses som et alternativ til SPE-forordningsforslaget. Som anført ovenfor kan direktivforslaget vedtages med kvalificeret flertal, hvilket ikke var tilfældet for SPE-forordningsforslaget, der skulle vedtages enstemmigt, da forordningen skulle vedtages i henhold til TEUF artikel 352.

3. Formål og indhold

Forslagets formål er at fremme virksomheders, herunder navnlig SMV'ers, grænseoverskridende aktiviteter ved at indføre en national selskabsretlig form, der skal følge de samme regler i samtlige medlemsstater, og som skal anvende den fælles forkortelse "SUP" (Societas Unius Personae).

Det vil dog være op til de nationale myndigheder, at bestemme form og midler for indførelsen af SUP-selskabet i de enkelte medlemsstater. Forslaget adskiller sig hermed fra SPE-forordningsforslaget, hvor man forsøgte at indføre en overnational fælles EU-selskabsform, der kunne anvendes i alle medlemsstater. Det kender man fra Statut for det Europæiske Selskab (SE) og Statut for det Europæiske Andelsselskab (SCE).

En række lande har under forhandlingerne i rådsarbejdsgruppen stillet spørgsmålstegn ved, om TEUF artikel 50 er den korrekte fremsættelses hjemmel. Dette spørgsmål har på foranledning af flere lande, herunder Danmark, været forelagt for Rådets juridiske tjeneste, som har godkendt hjemmelsgrundlaget med blandt andet en begrundelse om, at der ikke er tale om en overnational selskabsform. Med overnational selskabsform menes i denne forbindelse, at der indføres udfyldende regler for selskabsformen på samme måde som det kendes fra SE-selskabet og SCE-selskabet. Hvis der havde været tale om en overnational selskabsform ville man ikke kunne anvende den almindelige beslutningsprocedure.

Den centrale forskel mellem det foreslåede SUP-selskab og SPE-selskabet er endvidere, at SUP-selskabet er et enkeltmandsselskab, da der kun kan udstedes en anpart. Hovedreglen er således, at der kun er en ejer i et SUP-selskab. I det tidligere foreslåede SPE-selskab kunne der derimod være flere ejere, og der kunne udstedes flere kapitalandele.

Det er Kommissionens vurdering, at det vil mindske etablerings- og driftsomkostningerne, idet der indføres en harmoniseret registreringsprocedure og mulighed for onlineregistrering og anvendelse af en ensartet vedtægtsmodel. Den ensartede vedtægtsmodel i forslaget betyder, at kravene til vedtægternes indhold i et SUP-selskab harmoniseres, således at indholdskravene til vedtægterne er de samme i alle medlemsstater. Ligeledes indføres der et beskedent krav til kapital ved oprettelsen af SUP-selskabet.

På grund af betydelige forskelle i medlemsstaternes registreringssystemer har det vist sig umuligt i rådsarbejdsgruppen at nå til enighed om en ensartet online SUP-registreringsskabelon. Formandsskabet har derfor i deres kompromisforslag ændret kravet om en ensartet registreringsprocedure og vedtægtsmodel til, at SUP-selskabet skal registreres online via nationale skabeloner i stedet. I formandskabets seneste ændringsforslag er det endvidere specificeret, hvilke oplysninger medlemsstaterne maksimalt må kræve i forbindelse med stiftelse og registrering af et SUP-selskab.

Forslaget er opdelt i tre hovedemner: a) De generelle regler for nationale former for enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar, dvs. for Danmark anpartsselskaber med én ejer b) særlige regler for den foreslåede nye selskabsform Societas Unius Personae (SUP) og c) en række afsluttende bestemmelser.

a) Generelle regler for enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar

Denne del af forslaget omfatter de generelle regler for direktivet, dvs. direktivets anvendelsesområde, definitioner samt krav og forudsætninger for denne type selskaber vedrørende offentlighed, beslutningskompetence og formelle krav om aftaler mellem kapitalejeren og selskabet.

Det fremgår af forslaget, at direktivet finder anvendelse på den foreslåede selskabsform "SUP" og de selskabsformer, der er nævnt i bilag 1, som indeholder nationale selskabsformer svarende til anpartsselskabsformen. Medlemsstaterne kan desuden tillade, at andre selskabsformer skal høre under direktivets anvendelsesområde. Dette skal meddeles Kommissionen, således at Kommissionen kan tilpasse listerne over omfattede selskaber. Kommissionens beføjelse til at tilpasse bilag 1 foreslås at ske ved delegerede retsakter. ***I formandsskabets seneste kompromisforslag er***

Kommissionens beføjelse til at vedtage delegerede retsakter blevet begrænset til kun at gælde i en periode på 5 år. Delegationen af beføjelser forlænges imidlertid stiltiende for perioder af samme varighed, med mindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

Hvis samtlige kapitalandele i et anpartsselskab ejes af en fysisk eller juridisk person, skal det ifølge forslaget anmeldes i overensstemmelse med de gældende krav til selskabsregistrering med oplysning om den pågældende ejer. Dette følger allerede af gældende ret. De kompetencer, som er tillagt et selskabs generalforsamling, udøves i givet fald af denne ene ejer (kaldet kapitalejeren).

Det fastslås desuden, at aftaler mellem kapitalejeren og selskabet skal være skriftlige. Dette følger allerede af gældende ret. Medlemsstaterne kan dog modificere dette krav, hvis der er tale om aftaler, der er indgået på normale markedsvilkår, som led i selskabets almindelige virksomhed og ikke er til skade for et selskab med kun én ejer.

I forslaget indføres desuden en række definitioner vedrørende ”enkeltmandsselskab”, ”omdannelse”, ”udlodning”, ”vedtægter” og ”medlem af ledelsesorganet”. ***I formandsskabets seneste kompromisforslag er en række af definitionerne dog udgået, da de skabte mere forvirring end afklaring.***

b) Særlige regler for SUP-selskaber (Societas Unius Personae)

Denne del af forslaget omhandler de juridiske rammer for SUP-selskabers etablering og drift, dvs. selskabets juridiske status, stiftelse og omdannelse, hjemsted, vedtægts- og registreringskrav, krav til kapitalandelen og selskabets kapitalforhold, selskabets organisering og beslutningskompetencer.

Medlemsstaterne skal sikre, at der kan registreres enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar i overensstemmelse med direktivets nærmere bestemmelser og procedurer. Disse selskaber skal benævnes SUP-selskaber og har eneret til at anvende denne betegnelse.

I henhold til formandsskabets seneste kompromisforslag vil den medlemsstat, hvori et SUP-selskab er blevet registreret, kunne kræve, at der efter firmanavnet tilføjes en indikation af, at et selskab er registreret i den pågældende medlemsstat. En sådan indikation kan omfatte den forkortelse, der gælder for anpartsselskaber i de respektive medlemsstaters nationale lovgivning. Det vil sige, at man i Danmark vil kunne kræve, at et SUP-selskab tilføjer ”ApS” til navnet.

Medlemsstaterne må ikke forhindre SUP-selskaber i at være eneste kapitalejer i andre selskaber. *I formandsskabets seneste kompromisforslag er der indsat en bestemmelse, der sikrer, at medlemsstaterne kan fastsætte regler, der forbyder SUP-selskaber at være eneste kapitalejer i andre selskaber med begrænset ansvar, hvis det vil føre til såkaldt kryds- eller cirkulært ejerskab. Formålet er her at sikre, at SUP-selskabet ikke de facto kommer til at eje sig selv, hvilket ville medføre, at der ikke ville være en ejer og dermed nogen kontrol med selskabet.*

Selskabet og selskabets vedtægter er underlagt national ret i den medlemsstat, hvor SUP-selskabet er registreret. *Det er i den seneste kompromistekst blevet præciseret, at i de tilfælde, hvor et forhold ikke er reguleret af direktivet, finder registreringslandets nationale love, der gælder for anpartsselskaber, anvendelse.*

Kommissionen har under forhandlingerne bekræftet, at medlemslandene vil kunne fastholde gældende nationale krav til medarbejderrepræsentation, da direktivet ikke regulerer dette område.

Det er endvidere blevet præciseret i teksten i det seneste ændringsforslag, at forslaget ikke regulerer anliggender uden for dets rækkevidde, såsom spørgsmål vedrørende arbejdsret, medarbejderrepræsentation, retten til information og høring, beskatning, bogføring eller konkursbehandling.

Et SUP-selskab kan stiftes af såvel en fysisk som en juridisk person. *I kompromisforslaget er det præciseret, at SUP-selskaber også kan stiftes af andre enheder, der ikke er en juridisk person, hvis dette tillades af lovgivningen i registreringslandet. Til eksempel anses joint ventures i nogle medlemslande ikke som en juridisk person.*

Det fremgår af forslaget, at et SUP-selskab ved registreringen opnår fuld status som juridisk person. Kapitalejeren hæfter ikke for selskabets forpligtelse for beløb, der overstiger den tegnede kapital.

Medmindre andet fremgår af selskabets vedtægter, registreres selskabet for en ubegrænset periode. Et SUP-selskab skal have sit vedtægtsmæssige hjemsted og sit hovedkontor eller hovedforretningssted i EU. *I formandsskabets seneste kompromisforslag er denne regel blevet slettet, da den gav anledning til mange drøftelser i arbejdsgruppen. Drøftelserne gik særligt på, hvorvidt det skal være muligt for et SUP-selskab at blive ledet og have sit hovedforretningssted i et andet land end der, hvori SUP-selskabet er registreret. Med slettelsen følger, at det nu er blevet overladt til national lovgivning at tage stilling til, om det skal være muligt at lede*

og have sit hovedforretningssted i en anden medlemsstat end registreringslandet.

Et SUP-selskab kan stiftes ved omdannelse af et eksisterende selskab, der er organiseret i en selskabsform, som er nævnt i bilag 1. ***Omdannelsen skal følge de betingelser, der er fastsat i den nationale lovgivning. Det er i den forbindelse præciseret i det seneste kompromisforslag, at en omdannelse ikke kan medføre en flytning af selskabets hjemsted fra en medlemsstat til en anden, med mindre det er i overensstemmelse med lovgivningen i begge berørte medlemsstater. Det gælder blandt andet i forhold til medarbejderrepræsentation. En flytning af hjemsted fra Danmark vil således skulle ske i overensstemmelse med danske omdannelsesregler om medarbejderrepræsentation.*** Omdannelsen må, bortset fra ændring af den selskabsretlige form og de dermed krævede tilpasninger, ikke medføre ændringer i relation til selskabets forhold i øvrigt. Omdannelsen er betinget af kapitalejerens godkendelse og de nødvendige tilpasninger af selskabets vedtægter og kapital.

Det foreslås, at Kommissionen bemyndiges til at udarbejde en ”ensartet registreringsprocedure og vedtægtsmodel” via to gennemførelsesretsakter. Gennemførelsesretsakterne skal vedtages i henhold til undersøgelsesproceduren, hvor medlemslandene deltager i udformningen af reglerne. Den harmoniserede registreringsprocedure giver mulighed for ensartet onlineregistrering i medlemsstaterne, og anvendelsen af en ensartet vedtægtsmodel sikrer, at SUP-selskaberne skal give de samme oplysninger i de forskellige medlemsstater. Vedtægtsmodellen i forslaget indeholder blandt andet krav om, at anmelder skal oplyse nærmere om SUP-selskabets stiftelse, anparter, kapital, organisation, regnskaber og opløsning.

Medlemsstaterne skal i henhold til forslaget sikre, at vedtægterne for de konkrete SUP-selskaber som minimum regulerer de forhold, som den ensartede vedtægtsmodel foreskriver, og at vedtægterne indføres i det nationale selskabsregister i det land, hvor selskabet er registreret.

Ifølge forslaget skal et SUP-selskab registreres i selskabsregisteret i den medlemsstat, hvor selskabet har sit hjemsted. Selskabet opnår status som juridisk person fra registreringstidspunktet. ***Dette tidspunkt er i det seneste kompromisforslag rettet til det tidspunkt, der er fastsat i national ret.*** Registreringsproceduren skal kunne gennemføres elektronisk, og registreringen skal være gennemført senest 3 dage efter, at registreringsmyndigheden har modtaget al nødvendig dokumentation. ***I formandskabets seneste kompromisforslag er 3 dages registreringsfristen ændret til en 5 dages frist.*** Medlemsstaterne kan fastsætte regler for efterprøvning af bl.a. stifterens identitet og af de dokumenter og andre oplysninger, der er fremsendt til registreringsorganet. Ethvert

identifikationsbevis, som er udstedt i en anden medlemsstat, skal anerkendes og accepteres med henblik på kontrol fra den medlemsstat, der foretager registreringen.

Det fremgår desuden af forslaget, at en registrering ikke må betinges af, om der opnås licens eller tilladelse. Registreringen af et SUP-selskab og fremlagte dokumenter i den forbindelse skal offentliggøres i det nationale selskabsregister.

I henhold til forslaget skal følgende oplysninger meddeles i forbindelse med registreringen:

- Navnet på selskabet
- Adresse på selskabets vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor og/eller hovedforretningssted
- Selskabets formål
- Oplysninger, der er nødvendige til identifikation af stifteren, selskabets ejer og den anmelder, der forestår registreringen på stifterens vegne
- Oplysninger, der er nødvendige til identifikation af de personer, der er tegningsberettigede, og dokumentation for, at de pågældende ikke er erklæret uegnede til at indgå i ledelsen
- Selskabskapitalen
- Anpartens nominelle værdi, hvor relevant
- Selskabets vedtægter
- Eventuel dokumentation, såfremt SUP-selskabet er omdannet fra en anden type selskab.

Kommissionen fastlægger ved hjælp af en gennemførelsesretsakt en model for registreringsproceduren af SUP-selskaber i medlemsstaternes selskabsregistre. Gennemførelsesretsakten vedtages efter undersøgelsesproceduren, hvor medlemslandene deltager i udformningen af reglerne.

Den ensartede vedtægts- og registreringsmodel er i det senest fremsendte ændringsforslag ændret til to lister, der indeholder de oplysninger som medlemsstaterne maksimalt må kræve i forbindelse med stiftelse og registrering af et SUP-selskab. Der skal således som nævnt ikke længere udarbejdes en ensartet SUP-registreringsskabelon, der skal anvendes af alle medlemslandene. I stedet er der i kompromisforslaget indsat en regel om, at medlemsstaterne skal sørge for, at SUP-selskaberne kan registreres online via en national registrerings skabelon, hvis stifteren eller dennes repræsentant giver visse nærmere bestemte oplysninger til registreringsmyndighederne.

Derudover indeholder kompromisforslaget en ny bestemmelse, der forpligter medlemsstaterne til at sørge for, at der stilles klare, præcise og brugervenlige oplysninger om national lovgivning til rådighed for stiftere af SUP-selskaber. Disse oplysninger og de udfyldende nationale regler skal stilles gratis til rådighed på det officielle sprog i registreringslandet. Medlemsstaterne skal endvidere bestræbe sig på at gøre disse oplysninger tilgængelige på andre sprog, herunder navnlig de sprog der anvendes til brug for internationale forretninger. De nationale hjemmesider for online registrering af SUP-selskaber skal indeholde links til de tilsvarende hjemmesider i de andre medlemsstater. Denne forpligtelse kan opfyldes via et link til en central EU website eller den europæiske e-justice-portal.

Som konsekvens af at det har vist sig umuligt at skabe en ensartet online SUP-registreringsskabelon, er alle beføjelser for Kommissionen til at fastsætte gennemførselsretsakter på dette område nu fjernet fra forslaget.

Forslaget fastslår, at et SUP-selskab kun må udstede én anpart, dvs. én kapitalandel. Hovedreglen er således, at der kun er en ejer i et SUP-selskab. Dog gælder der en undtagelse til denne hovedregel, da national ret kan give lov til, at kapitalandelen kan ejes af flere personer: Hvis der er en sådan mulighed i national ret vil disse personer blive betragtet som én person i relation til SUP-selskabet. Ejerkredeens interesser og rettigheder kan ifølge forslaget alene udøves gennem én repræsentant. Den pågældende repræsentant skal registreres i selskabsregistret.

Det foreslås, at SUP-selskabets kapital skal være på mindst en euro. I medlemsstater, som ikke har euroen som national valuta, skal selskabskapitalen mindst svare til en enhed i den pågældende medlemsstats valuta. I Danmark vil det være en krone, hvilket svarer til minimumskapitalkravet i iværksætterselskaber. Der må ikke fastsættes en maksimal værdi for kapitalandelen. Selskabet kan ikke pålægges krav om at opbygge lovpligtige reserver. Selskaberne kan dog beslutte dette i henhold til selskabets vedtægter. ***I formandskabets seneste kompromisforslag er dette ændret således, at medlemsstaterne nu kan kræve, at SUP-selskabet opbygger finansielle reserver. Størrelsen af reserverne kan fastsættes som enten en procentdel af overskuddet i SUP-selskabet og / eller som svarende til den mindstekapital, der kræves i henhold til national lovgivning for de virksomheder, som er opført i direktivets bilag 1. Det vil i Danmarks tilfælde være et anpartsselskab, hvor mindstekapitalen er 50.000 kr.***

Hele den indskudte kapital skal ifølge forslaget være fuldt indbetalt på registreringstidspunktet, dvs. at man kan ikke i et SUP-selskab, som vi

kender det fra aktie- og anpartsselskaber, nøjes med kun delvist at indbetale selskabskapitalen. Kapitalen i et iværksætterselskab skal også være fuldt indbetalt. Kapitalændringer kan ske i form af kontanter og værdier, for eksempel lægges der i forslaget op til, at det skal være muligt at indskyde en bil eller en ejendom i et SUP-selskab. Selskabets forretningspapirer skal, også hvis de foreligger elektronisk, indeholde oplysninger om den tegnede og indbetalte kapital. Tilsvarende oplysninger skal fremgå af selskabets hjemmeside. ***I formandsskabets seneste kompromisforslag er bestemmelsen om, at selskabets forretningspapirer skal indeholde oplysninger om den tegnede og indbetalte kapital imidlertid slettet, da dette allerede følger af 1. selskabsdirektiv.***

Et SUP-selskab må alene udbetale udbytte, hvis de økonomiske forhold tillader det. Selskabets ledelse skal udstede og offentliggøre en solvenserklæring, der dokumenterer, at selskabet efter udlodningen fortsat har et forsvarligt kapitalberedskab. SUP-selskabet kan ikke udbetale udbytte til den eneste selskabsdeltager, hvis det medfører, at SUP-selskabet er eller bliver insolvent. Solvenserklæringen skal være underskrevet af ledelsesorganet, og den eneste selskabsdeltager skal modtage en kopi heraf 15 dage inden, der træffes beslutning om udlodningen. Er solvenserklæringen udstedt mod bedre vidende, holdes ethvert ledelsesmedlem og kapitalejeren personligt ansvarlig for beslutningen. Udlodninger, der er foretaget i strid med de fastsatte retningslinjer, skal tilbagebetales, hvis kapitalejeren vidste eller burde vide, at udbetaling er sket uretmæssigt. ***I det seneste kompromisforslag er der lagt op til en mere principbaseret tilgang til udbyttebestemmelserne, og det er derfor ladet op til national lovgivning at regulere de ovennævnte forhold. Der vil dog stadig gælde et krav i henhold til direktivet om, at der skal udarbejdes en solvenserklæring i forbindelse med udlodning af udbytte.***

Det fremgår af forslaget, at beslutninger truffet af kapitalejeren i et SUP-selskab skal foreligge skriftligt og opbevares i mindst fem år. Beslutningskompetencen for de nedenfor listede beslutninger kan ikke uddelegeres til ledelsesorganet. Kapitalejeren skal fastsætte regler for:

- Godkendelse af årsregnskaberne
- Udlodning til kapitalejeren
- Ændringer i den registrerede kapital (forhøjelse og nedsættelse af kapital)
- Beslutninger omkring ledelsesmedlemmer (udnævnelse og afsættelse)
- Ledelsesaf lønning
- Ændringer af selskabets hjemsted
- Valg af revisor, hvis relevant
- Omdannelse til anden selskabsform
- Opløsning

- Vedtægtsændringer.

Medlemsstaterne må ikke fastlægge formelle begrænsninger på kapital-ejerens beføjelser til at træffe beslutninger, bl.a. hvad angår tid og sted for, hvornår sådanne beslutninger træffes. ***I det seneste kompromisforslag er der lagt op til en mere principbaseret tilgang. Bestemmelsen om enekapitalejerens beslutningskompetence er således blevet slettet, og reguleringen heraf er i stedet overladt til national lovgivning.***

Et SUP-selskab skal administreres af et ledelsesorgan bestående af et eller flere medlemmer. Ledelsesorganet kan udøve alle de beføjelser, som ikke udøves af kapitalejeren. Medlemmerne af ledelsesorganet kan være fysiske eller juridiske personer afhængig af national ret. De udnævnes for en tidsbegrænset periode, medmindre andet er angivet i vedtægterne eller fremgår af kapitalejerens bestemmelser. ***I det seneste kompromisforslag er bestemmelserne vedrørende, hvorvidt ledelsen skal bestå af fysiske eller juridiske personer og deres udnævnelsesperiode blevet slettet, og dermed overladt til at blive reguleret af nationale regler.*** En person, der i henhold til en beslutning truffet af en medlemsstat er fundet uegnet til at fungere som sådant, kan ikke hverken formelt eller reelt fungere som ledelsesmedlem.

Kapitalejeren kan til enhver tid afsætte et medlem af ledelsesorganet ved en beslutning. Kapitalejeren er desuden berettiget til at give instrukser til ledelsesorganet. Sådanne instrukser er imidlertid ikke bindende for ledelsesorganet, hvis de er i strid med vedtægterne eller national ret. ***Denne bestemmelse er slettet i det seneste ændringsforslag, og forholdet er dermed overladt til national regulering.***

Medlemmerne af ledelsesorganet har beføjelse til at repræsentere selskabet i henhold til indgåelse af aftaler med tredjemand og i retssager. Medlemmerne kan desuden repræsentere selskabet individuelt, medmindre andet er fastsat i vedtægterne. Der kan ikke fastsættes andre begrænsninger med virkning for tredjemand. Ledelsesorganet kan med hjemmel i vedtægterne uddelegere retten til at repræsentere selskabet. Dog kan pligten til at indgive konkursbegæring eller lignende ikke uddelegeres. ***Denne bestemmelse er slettet i det seneste ændringsforslag, og forholdet er dermed overladt til national regulering.***

Såfremt et SUP-selskab ikke længere opfylder kravene for denne selskabsform, skal selskabet kunne omdannes til den nationale anpartsselskabsform. Hvis selskabet ikke træffer beslutning om omdannelse, kan de nationale myndigheder beslutte, at selskabet skal opløses. ***Denne bestemmelse er slettet i det seneste ændringsforslag, og forholdet er dermed overladt til national regulering.***

Et SUP-selskab kan i øvrigt til enhver tid beslutte omdannelse til en anden selskabsform i overensstemmelse med de nationale regler for omdannelse.

Forslaget indeholder ikke regler om medarbejderrepræsentation. SUP-selskabet og dets vedtægter er i øvrigt undergivet national ret i den medlemsstat, hvor SUP-selskabet er registreret. Udgangspunktet er derfor, at det er de nationale regler for medarbejderrepræsentation, hvori et SUP-selskab er registreret, der vil finde anvendelse for SUP-selskabet.

Forslaget indeholder heller ikke regler om åbenhed om reelle ejere og hvidvasktilsyn, idet de nationale regler også vil gælde her.

c) Afsluttende bestemmelser

Denne del af forslaget indeholder bestemmelser omkring de særlige kompetencer, der tillægges Kommissionen, krav om fastsættelse af sanktioner, tilpasninger i forhold til eksisterende andre retsfor skrifter samt gennemførelsesbestemmelser og ikrafttrædelsestidspunktet for direktivet.

Kommissionen får i henhold til forslaget tillagt beføjelse til at vedtage delegerede retsakter vedrørende tilpasning af bilag 1. Bilag 1 indeholder en oversigt over de selskabsformer, der kan omdannes til et SUP-selskab. En delegeret retsakt træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse over for denne indenfor en frist på to måneder, eller hvis de inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Delegationsbeføjelsen kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet.

Det foreslås, at Kommissionen i relation til sine beføjelser til at fastsætte gennemførelsesretsakter bistås af selskabsretsudvalget. Disse beføjelser omfatter regler om indførsel af en ensartet vedtægtsmodel og en registreringsmodel. *Som konsekvens af, at Kommissionens beføjelser til at vedtage gennemførelsesretsakter er udgået af kompromisforslaget, er denne bestemmelse også slettet i det seneste ændringsforslag.*

Medlemsstaterne skal ifølge forslaget fastsætte effektive sanktionsbestemmelser. Det foreslås, at forslaget implementeres i national ret senest to år efter vedtagelsen, og at det gældende direktiv 2009/102/EF om enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar ophæves to år og en dag efter vedtagelsen af forslaget.

4. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet har endnu ikke udtalt sig om direktivforslaget. Forslaget behandles i Europa-Parlamentets Retsudvalg (JURI). Luis de Grandes Pascual (EPP) er valgt til ordfører på forslaget.

5. Nærhedsprincippet

Kommissionen vurderer, at det er nødvendigt at gennemføre ensartede rets- lige rammer, der inddrager grænseoverskridende aspekter, hvis formålet med initiativet skal opnås. Kommissionen finder ikke, at det er sandsynligt, at den nødvendige forenkling, der følger af harmoniserede regler, kan opnås, hvis medlemsstaterne handler hver for sig. Derfor vurderes en målrettet indgriben fra EU's side at være i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Kommissionen vurderer endvidere, at forslaget ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at opnå de tilsigtede mål.

Regeringen vurderer, at direktivet er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, idet regeringen deler Kommissionens vurdering af, at det tilsigtede mål om at understøtte SMV'ers vækst på tværs af grænserne i EU nødvendiggør et fælleseuropæisk initiativ. Forslaget gør det blandt andet lettere at etablere sig i andre medlemsstater, da SUP-selskaberne reguleres af velkendte regler.

6. Gældende dansk ret

De indledende bestemmelser i direktivforslaget svarer stort set til de bestemmelser, der er i det gældende direktiv 2009/102/EF om enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar, som er implementeret i dansk selskabsret. Det er således allerede i dag muligt at stifte enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar (fx et anpartsselskab med en ejer). Der findes derimod ikke aktuelt lovgivning i dansk selskabsret, der svarer til den foreslåede SUP-selskabsform. Iværksætterselskabet ligner i visse henseender SUP-selskabet, særligt når det kommer til kapitalkravet på en krone, men i øvrige forhold er der væsentlige forskelle, idet et iværksætterselskab er omfattet af selskabslovens regler for anpartsselskaber, og da der gælder særlige kapitalbindingskrav.

Det bemærkes, at europæisk selskabsret er harmoniseret i relation til f.eks. krav i forbindelse med stiftelse af selskaber, kapitalens indbetaling, formaliteter i forbindelse med registreringen samt omfanget af selskabsdeltagernes beslutningskompetence.

Det bemærkes endvidere, at det i dansk lovgivning er muligt at etablere en medarbejderrepræsentationsordning i et enkeltmandsselskab, for eksempel i et anpartsselskab, hvor alle kapitalandele ejes af en fysisk eller juridisk person. Medarbejderne kan kræve, at der etableres en

medarbejderrepræsentationsordning, hvis en række krav er opfyldt. *Forudsat forslaget vedtages i den form, der foreligger med formandskabets kompromisforslag, vil det være muligt at vedtage, at medarbejderrepræsentationsreglerne for danske kapitalselskaber også skal gælde for SUP-selskaber, der registreres i Danmark. På den måde vil det kunne sikres, at der ikke sker nogen forskelsbehandling med hensyn til medarbejdernes ret til repræsentation i SUP-selskaber og anpartsselskaber samt iværksætter-selskaber.*

7. Konsekvenser

Lovgivningsmæssige konsekvenser

Forslaget vil medføre, at der enten skal indføres en ny lov, svarende til lov om det europæiske selskab (SE-loven) og lov om det europæiske andelsselskab (SCE-loven), eller at der foretages ændringer i selskabsloven for at indarbejde SUP-selskabsformen i dansk selskabsret. Der er for så vidt angår SUP-selskabsformen tale om en ny selskabsform.

Det forventes desuden, at forslaget vil medføre behov for at tilpasse en række øvrige lovgivningsområder. Dette skyldes, at forslaget fastlægger en række krav, som afviger fra den gældende selskabslovgivning, og som dermed har betydning for selskabslovens samspil med anden relevant lovgivning, f.eks. skattelovgivningen og de generelle formueretlige bestemmelser.

Det er vurderingen, at forslaget vil have begrænsede statsfinansielle konsekvenser. Forslaget antages at medføre, at der inden for flere ressortområder (primært Erhvervs- og Vækstministeriet samt Skatteministeriet) skal foretages IT-tilpasninger. Eventuelle offentlige økonomiske konsekvenser vil blive søgt gebyrfinansieret i overensstemmelse med gældende praksis på selskabsområdet.

Økonomiske konsekvenser

Forslaget vurderes umiddelbart at have positive samfundsøkonomiske konsekvenser. De samfundsøkonomiske konsekvenser vil dog afhænge af, i hvilket omfang europæisk erhvervsliv benytter sig af den nye selskabsform.

Forslaget indfører en ny selskabsform og sikrer dermed ensartede regler i alle medlemsstater for denne type selskaber. Forslaget vil dermed gøre det lettere for de berørte virksomheder, navnlig SMV'er, at etablere sig i andre lande. Da forslaget samtidig indfører fordelagtige rammebetingelser i form af enkle procedurer (f.eks. i relation til registreringskrav, selskabskapital mv.), forventes forslaget desuden at minimere omkostningerne for de berørte virksomheder. Samlet set vurderes forslaget at kunne bidrage til øget vækst og samhandel.

Det er derudover vurderingen, at direktivet samlet set vil medføre administrative lettelser for erhvervslivet.

8. Høring

Direktivforslaget er den 10. april 2014 sendt i høring i EU-specialudvalget for Konkurrenceevne, Vækst- og Forbrugerspørgsmål med frist den 25. april 2014.

Der er modtaget høringssvar fra Danske Advokater, Dansk Aktionærforening, Dansk Erhverv, Dansk Industri og FSR – Danske Revisorer. Dansk Byggeri og Forbrugerrådet Tænk har ikke haft bemærkninger til forslaget.

Danske Advokater finder, at det er uhensigtsmæssigt, at der alene må være én ejer af selskabet. Det afskærer en bred kreds inden for den tilsigtede målgruppe fra at udnytte de muligheder, som SUP-selskabsformen tilbyder. Danske Advokater påpeger i den forbindelse, at en juridisk person kan udgøre den ene ejer. Det kan føre til etablering af en unødvendig selskabsdannelse for at omgå kravet om kun en ejer.

Danske Advokater har endvidere noteret sig, at en række forhold såsom medarbejderkapitalandele, optioner og konvertible gældsbreve ikke omtales, hvilket de antager skyldes kravet om eneejerskab. En anvendelse af sådanne instrumenter vil umiddelbart kræve omdannelse på grund af kravet om kun én ejerandel. På trods heraf finder Danske Advokater, at der er behov for, at disse spørgsmål adresseres i direktivet. Danske Advokater foreslår endvidere, at det overvejes at stille krav om opbygning af finansielle reserver, som kendes fra den danske iværksætterselskabsform.

Endelig finder Danske Advokater, at det bør præciseres, hvorvidt indskud af kapital kan ske ved indskud af andre værdier end kontanter (apportindskud) eller kun kontant.

Dansk Aktionærforening finder, at forslaget kan bidrage til at gøre det lettere at etablere datterselskaber i andre medlemsstater.

Dansk Erhverv (DE) er positive over for en harmonisering af de selskabsretlige regler i EU, idet dette kan medvirke til at lette omkostningerne og de administrative byrder for virksomhederne. DE støtter endvidere muligheden for at kunne drive virksomhed med begrænset økonomisk hæftelse uden, at der stilles store kapitalkrav. DE stiller dog spørgsmålstegn ved, om selskabsformen som foreslået rammer den målgruppe, som har særlig interesse i grænseoverskridende etablering.

Dansk Industri (DI) er overordnet positiv over for forslaget. DI forventer imidlertid begrænset brug af SUP'er i Danmark, men ser potentielt store fordele ved at anvende SUP'er til datterselskabsetablering i andre EU-lande. Det er imidlertid vigtigt for den praktiske anvendelse, at reglerne bliver så ens som muligt på tværs af grænserne. DI kommer desuden med en række forslag til præciseringer af forslagets enkelte bestemmelser.

FSR- Danske Revisorer (FSR) er positive over for forslaget. De finder det dog upraktisk, at oplysninger om tegnet og indbetalt kapital skal fremgå af forretningspapirene. Det kan begrænse selskabernes lyst til at øge selskabskapitalen på grund af trykkeomkostninger.

Landsorganisationen i Danmark (LO) har efter høringsfristens udløb fremsendt følgende bemærkninger til direktivforslaget. LO er bekymrede over forslagets indhold. LO finder, at forslaget medfører risiko for omgåelse af national lovgivning bl.a. i forhold til medarbejderrepræsentation. LO stiller endvidere spørgsmålstegn ved hjemmelsgrundlaget, da direktivforslaget er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 50, hvilket medfører, at direktivforslaget kan vedtages med kvalificeret flertal. SPE-forordningsforslaget var fremsat med hjemmel i TEUF artikel 352, som kræver enstemmighed.

11. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Rådet har i maj 2014 påbegyndt forhandlingerne af direktivforslaget. *Der har været afholdt en række møder i rådsarbejdsgruppen, hvor flere kompromisforslag har været drøftet. Det seneste kompromisforslag er behandlet på et attachémøde den 14. april 2015. Formandsskabet har oplyst, at de ikke på nuværende tidspunkt vil indlede trilogforhandlinger, idet Europa-Parlamentet først forventes at stemme om forslaget i efteråret.*

Der er generelt set støtte i Rådet til direktivforslagets overordnede formål om at fremme virksomhedernes grænseoverskridende aktiviteter og gøre det lettere for navnlig SMV'er at etablere sig i andre medlemsstater.

Gennemgangen af forslaget på rådsarbejdsgruppeniveau har imidlertid vist, at der har været behov for afklaring på en række centrale punkter. Flere lande har på arbejdsgruppemøderne endvidere givet udtryk for bekymring i forbindelse med kapitalkravet, tre dages registreringskravet, og indholdet af de to gennemførselsretsakter i forslagets artikel 11, stk. 3, og artikel 13, stk. 2, der regulerer den ensartede registrerings- og vedtægtsmodel for SUP-selskaber.

Som følge af, at det er blevet opgivet, at finde frem til en ensartet SUP-registreringsskabelon er de to gennemførelsesretsakter blevet slettet i det seneste kompromisforslag. Som nævnt ovenfor er tredages registreringskravet nu ændret i det seneste kompromisforslag til et fem dages registreringskrav.

En gruppe medlemslande finder dog stadig, at forslaget er problematisk på trods af de seneste ændringer i teksten, herunder slettelse af den kontroversielle bestemmelse om mulighed for opsplitting af SUP-selskabets hovedsæde og registreringssted. Udover at disse lande helt overordnet tvivler på forslagets merværdi, angår deres største kritikpunkt manglen på identitetskontrol i forbindelse med registrering af et SUP-selskab, hvilket de frygter, vil føre til misbrug, m.m.

Det vurderes, at de øvrige medlemslande overordnet kan støtte den foreliggende tekst. Der er endnu ikke opnået enighed om kompromisteksten, idet særligt spørgsmålet om opsplitting af hovedsæde har givet anledning til drøftelser. En række medlemslande ønsker desuden, at bestemmelsen vedrørende udlodning af udbytte bliver slettet. En sletning af bestemmelsen vil medføre, at det vil være national ret, der vil regulere udbytte-situationen, når eneejeren ønsker at trække penge ud af selskabet til sig selv.

12. Regeringens generelle holdning

Regeringen er generelt positiv over for forslaget, da indførelse af en ny selskabsform kan medvirke til at gøre det enklere og mindre omkostningstungt for virksomheder at etablere sig i andre medlemsstater. Dermed kan forslaget bidrage til vækst og øget samhandel. Regeringen har desuden noteret sig, at der er tale om en frivillig selskabsmodel, som supplerer eksisterende selskabsmodeller.

Regeringen støtter forslaget om, at Kommissionen tillægges beføjelser til ved hjælp af delegerede retsakter at tilpasse listerne over selskaber i bilag 1. Kommissionen vil således om nødvendigt ved hjælp af en delegeret retsakt kunne fremsætte forslag til ændring af bilag 1, for at holde listen over selskabsretlige former i medlemsstaterne ajourført på baggrund af indberetninger fra medlemsstaterne. Det vil således ikke være påkrævet at genåbne direktivet og følge samtlige lovgivningsprocedurer, for at ajourføre direktivet. ***Regeringen er dog positivt indstillet over for formandsskabets seneste kompromisforslag, der lægger op til en begrænsning af delegationen til en 5-årig periode.***

Regeringen vil arbejde for, at forslagets bestemmelser om Kommissionens bemyndigelse til at fastsætte to gennemførelsesretsakter - for så vidt angår

registrerings- og vedtægtsmodellerne (artikel 11, stk. 3, og artikel 13, stk. 2) fjernes fra forslaget eller begrænses, da bemyndigelserne er for brede og udefinerede. Regeringen vil arbejde for, at de overordnede rammer for registrerings- og vedtægtsmodellerne reguleres direkte i direktivet, og at det sikres, at registrerings- og vedtægtsmodellen kan gennemføres gennem løsninger, der så vidt muligt bliver omkostningsneutrale for medlemsstaterne.

Regeringen støtter på den baggrund formandsskabets seneste kompromisforslag, da kommissionens beføjelser til at vedtage gennemførelsesretsakter er udgået. Dette skal ses i sammenhæng med, at det seneste kompromisforslag nu blot ensretter de oplysninger, medlemsstaterne kan kræve i forbindelse med oprettelse af SUP-selskaber – i stedet for at indføre krav om gennemførelse af en ensartet registrerings- og vedtægtsmodel i alle medlemsstater.

Forslaget er på en række områder uklart i forhold til, hvad medlemsstaterne må kræve, ud over de i direktivet indeholdte kreditorbeskyttelsesværn, for at sikre en effektiv kreditorbeskyttelse.

Regeringen vil derfor arbejde for, at der enten indføres yderligere regler om kreditorbeskyttelse i forslaget, eller at det alternativt lades op til medlemsstaterne at udarbejde supplerende regler om kreditorbeskyttelse. Således at kreditorerne i et dansk SUP-selskab får et tilsvarende kreditorbeskyttelsesniveau, som kreditorerne har i et dansk iværksætterselskab. ***Regeringen er derfor positivt indstillet over for formandsskabets seneste kompromisforslag, hvor der lægges op til en mere principbaseret regulering. Den principbaserede regulering overlader det til medlemsstaterne at detailregulere kreditorbeskyttelsen i national ret.***

Regeringen lægger vægt på, at medarbejderrepræsentationen i SUP-selskaber skal reguleres af de nationale regler, der gælder i den medlemsstat, hvor selskabet er registreret. På den måde ønsker regeringen at sikre, at de eksisterende muligheder for medarbejderrepræsentation i kapital-selskabers ledelse også kommer til at gælde for SUP-selskaber. ***Regeringen er således positivt indstillet overfor formandsskabets seneste kompromisforslag, hvori det er tydeliggjort, at direktivet ikke berører eventuel national regulering på områder, der ligger uden for direktivets anvendelsesområde, såsom spørgsmål vedrørende arbejdsret, medarbejderrepræsentation, retten til information og høring, beskatning, regnskabsføring eller konkursbehandling. Regeringen mener, at der dermed er skabt sikkerhed for, at forslaget ikke vil forringe medarbejdernes ret til repræsentation.***

Det er desuden vigtigt for regeringen, at gældende EU- og nationale regler om åbenhed om reelle ejere og hvidvasktilsyn også gælder SUP-selskaber. Det er tilfældet i det foreliggende forslag.

13. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Forslaget har senest været forelagt for Folketingets Europaudvalg til forhandlingsoplæg den 21. november 2014 forud for rådsmøde (konkurrenceevne) den 4.-5. december 2014.